

*MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ BAPTISTĂ DE LA 1689
CU DOVEZI DIN SCRIPTURĂ*

Elaborată de bătrânii (prezbiterii) și frații din multe adunări de creștini (botezați pe baza mărturisirii credinței lor) din Londra și din țară.

„...căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.”

traducere Adrian Bârzu

CONȚINUT

TITLURILE CAPITOLELOR

1. DESPRE SFÂNTA SCRIPTURĂ
2. DESPRE DUMNEZEU ȘI SFÂNTA TREIME
3. DESPRE DECRETELE LUI DUMNEZEU
4. DESPRE CREAȚIE
5. DESPRE PROVIDENȚA DIVINĂ
6. DESPRE CĂDEREA OMULUI, DESPRE PĂCAT, ȘI PEDEAPSA PENTRU ELE
7. DESPRE LEGĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU
8. DESPRE CRISTOS MIJLOCITORUL
9. DESPRE VOINȚA LIBERĂ
10. DESPRE CHEMAREA EFICACE
11. DESPRE JUSTIFICARE
12. DESPRE ÎNFIERE
13. DESPRE SFINȚIRE
14. DESPRE CREDINȚA MÂNTUITOARE
15. DESPRE POCĂINȚA SPRE VIAȚĂ ȘI MÂNTUIRE
16. DESPRE FAPTELE BUNE
17. DESPRE PERSEVERAREA SFINȚILOR
18. DESPRE SIGURANȚA HARULUI ȘI A MÂNTUIRII
19. DESPRE LEGEA LUI DUMNEZEU
20. DESPRE EVANGHELIE ȘI EXTINDEREA HARULUI EI
21. DESPRE LIBERTATEA CREȘTINĂ ȘI LIBERTATEA DE CONȘTIINȚĂ
22. DESPRE ÎNCHINAREA RELIGIOASĂ ȘI ZIUA DE SABAT
23. DESPRE JURĂMINTELE ȘI LEGĂMINTELE ÎNGĂDUITE
24. DESPRE MAGISTRATURA CIVILĂ
25. DESPRE CĂSĂTORIE
26. DESPRE BISERICĂ
27. DESPRE COMUNIUNEA SFINȚILOR
28. DESPRE BOTEZ ȘI CINA DOMNULUI
29. DESPRE BOTEZ
30. DESPRE CINA DOMNULUI
31. DESPRE STAREA OMULUI DUPĂ MOARTE ȘI ÎNVIEREA MORȚILOR
32. DESPRE JUDECATA FINALĂ

CAP. 1 DESPRE SFÂNTA SCRIPTURĂ

Paragraful 1. Sfânta Scriptură este singura normă suficientă, sigură și infailibilă pentru întreaga cunoaștere, credință și ascultare mântuitoare¹. Cu toate că revelația generală (n.tr.)* și lucrările creației și providenței manifestă într-o așa măsură bunătatea, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu încât îi lasă pe toți oamenii fără scuză, totuși ele nu sunt suficiente să dea acea cunoaștere a lui Dumnezeu și a voii Sale necesară mântuirii.² De aceea, a fost plăcerea Domnului ca, în timpuri diferite și în moduri felurite, să se reveleze pe Sine și să declare Bisericii voia Sa.³ După aceea, pentru o mai bună păstrare și propagare a adevărului, și pentru o mai puternică statornicie și mângâiere a Bisericii împotriva corupției firii pământești și răutății Satanei și a lumii, a încredințat ca aceste lucruri să fie scrise în totalitate lor. Aceasta face ca Sfânta Scriptură să fie strict necesară, iar celelalte moduri prin care în trecut Dumnezeu și-a revelat voința Sa poporului Său, să fie acum încheiate.⁴

Paragraful 2. Sub denumirea de Sfânta Scriptură, sau Cuvântul scris a lui Dumnezeu, sunt cuprinse toate cărțile Vechiului și Noului Testament, care sunt după cum urmează:

CĂRȚILE VECHIULUI TESTAMENT

Geneza	1 Împărați	Eclesiastul	Amos
Exodul	2 Împărați	Cântarea Cântărilor	Obadia
Leviticul	1 Cronici	Isaia	Iona
Numeri	2 Cronici	Ieremia	Mica
Deuteronomul	Ezra	Plângerile lui Ieremia	Naum
Iosua	Neemia	Ezechiel	Habacuc
Judecători	Estera	Daniel	Țefania
Rut	Iov	Osea	Hagai
1 Samuel	Psalmii	Ioel	Zaharia
2 Samuel	Proverbe		Maleahi

CĂRȚILE NOULUI TESTAMENT

Matei	Efesenii	Evrei
Marcu	Filipeni	Iacov
Luca	Colosenii	1 Petru
Ioan	1 Tesaloniceni	2 Petru
Faptele Apostolilor	2 Tesaloniceni	1 Ioan
Romani	1 Timotei	2 Ioan
1 Corinteni	2 Timotei	3 Ioan
2 Corinteni	Tit	Iuda
Galatenii	Filimon	Apocalipsa

¹ 2 Tim.3:15-17; Is. 8:20; Luca 16:29,31; Efes. 2:20

² Rom. 1:19-21; 2:14,15; Ps. 19:1-3

³ Evr. 1:1

⁴ Prov. 22:19-21; Rom. 15:4; 2 Pet. 1:19,20

* lit. lumina naturii – aici și în cap.10.4; 20.2; 22.1

Toate aceste cărți sunt date prin inspirația lui Dumnezeu pentru a fi norma de credință și viață.⁵

Paragraful 3. Cărțile care în mod uzual sunt denumite Apocrife, nefiind de inspirație divină, nu sunt parte a Canonului sau normei Scripturii, iar în consecință nu au nicio autoritate în Biserica lui Dumnezeu, nici nu vor fi aprobate sau folosite altfel decât oricare altă scriere omenească.⁶

Paragraful 4. Autoritatea Sfintei Scripturi, pentru care ea trebuie crezută, nu se bazează pe mărturia vreunui om sau a vreunei biserici, ci în totalitate pe Dumnezeu, autorul ei, care este Adevărul Însuși. Scriptura trebuie primită pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.⁷

Paragraful 5. Ar trebui să fim motivați și îndemnați de mărturia Bisericii lui Dumnezeu de a avea o apreciere înaltă și reverență asupra Sfintei Scripturi. Aspectul ei ceresc, eficacitatea doctrinei și măreția stilului, consensul tuturor părților, scopul de ansamblu (acela de a-i da lui Dumnezeu toată gloria), descoperirea completă pe care o face cu privire la singura cale de mântuire a omului, și multe alte virtuți incomparabile, precum și perfecțiunea în întregimea ei, sunt argumente prin care Scriptura se dovedește a fi cu prisosință Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, convingerea și siguranța noastră deplină cu privire la adevărul infailibil și autoritatea ei divină, provin din lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt care depune mărturie în inima noastră, prin Cuvânt și împreună cu el.⁸

Paragraful 6. Întregul plan al lui Dumnezeu cu privire la toate lucrurile care îi aduc glorie Lui, cu privire la mântuirea omului, la credință și viață, este prezentat fie în mod expres, fie conținut în mod necesar în Sfânta Scriptură. Scripturii nu i se mai poate adăuga niciodată ceva, printr-o nouă revelație a Duhului, sau prin tradiții ale oamenilor.⁹

Cu toate acestea, noi recunoaștem că pentru înțelegerea mântuitoare a unor astfel de lucruri revelate în Cuvânt, este necesară lucrarea lăuntrică a Duhului lui Dumnezeu¹⁰. De asemenea, recunoaștem că sunt anumite aspecte legate de închinarea adusă lui Dumnezeu și de organizare a bisericii, în situații obișnuite acțiunilor și societăților umane, care urmează a fi reglementate pe baza călăuzirii naturale și a chibzuinței creștine, conform regulilor generale ale Cuvântului, care trebuie ținute întotdeauna.¹¹

Paragraful 7. Nu toate lucrurile din Scriptură sunt la fel de clare în ele însele, nici la fel de clare pentru toți oamenii.¹² Totuși, acele lucruri care sunt necesare pentru a fi cunoscute, crezute și urmate în vederea mântuirii, sunt atât de clar expuse și explicate fie într-un loc din Scriptură, fie în altul, încât nu doar cel învățat ci și cel neînvățat, printr-o folosire adecvată a mijloacelor obișnuite, poate ajunge la o înțelegere suficientă a lor.¹³

⁵ 2 Tim. 3:16

⁶ Luca 24:27,44; Rom. 3:2

⁷ 2 Pet. 1:19-21; 2 Tim. 3:16; 2 Tes. 2:13; 1 Ioan 5:9

⁸ Ioan 16:13,14; 1 Cor. 2:10-12; 1 Ioan 2:20,27

⁹ 2 Tim. 3:15-17; Gal. 1:8,9

¹⁰ Ioan 6:45; 1 Cor. 2:9-12

¹¹ 1 Cor. 11:13,14; 1 Cor. 14:26,40

¹² 2 Pet. 3:16

¹³ Ps. 19:7; Ps. 119:130

Paragraful 8. Vechiul Testament în ebraică (care a fost limba maternă a poporului lui Dumnezeu din vechime),¹⁴ cât și Noul Testament în greacă (limba care la momentul scrierii acestuia a fost cea mai cunoscută printre națiuni) sunt autentice, fiind inspirate nemijlocit de Dumnezeu, și prin unica Lui grijă și providență, păstrate pure în toate veacurile. De aceea, în toate controversele religioase, Biserica urmează să apeleze la ele.¹⁵

Pentru că aceste limbi originale nu sunt cunoscute de toți oamenii lui Dumnezeu, care au dreptul să folosească Scripturile, care manifestă interes pentru ele, și au poruncă ca în teamă de Dumnezeu să le citească¹⁶ și le cerceteze,¹⁷ urmează ca Scripturile să fie traduse în limba populară a fiecărei națiuni la care ele ajung.¹⁸ Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu locuind pe deplin în toți, oamenii să i se poată închina Lui într-o manieră îngăduită, iar prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, ei să aibă nădejde.¹⁹

Paragraful 9. Regula infailibilă de interpretare a Scripturii este Scriptura însăși. De aceea când există o întrebare cu privire la sensul adevărat și deplin al oricărui pasaj din Scriptură (sens care este unic, nu multiplu) acesta trebuie căutat în alte locuri care vorbesc mult mai clar.²⁰

Paragraful 10. Judecătorul suprem, prin care vor fi rezolvate toate controversele religioase și vor fi examinate toate decretele conciliilor, opiniile scriitorilor din vechime, doctrinele oamenilor, și revelațiile personale, și pe ale cărui afirmații ne vom sprijini, nu poate fi altul decât Sfânta Scriptură transmisă de Duhul. Verdictul Scripturii este astfel transmis, încât credința noastră rămâne în final neclintită.²¹

CAP. 2 DESPRE DUMNEZEU ȘI SFÂNTA TREIME

Paragraful 1. Domnul Dumnezeu nostru este Unul, singurul Dumnezeu viu și adevărat,¹ a cărui subzistență este în El Însuși și proprie Lui Însuși,² infinit în ființă și perfecțiune; a cărui esență nu poate fi pătrunsă de nimeni altul decât de El Însuși,³ Spiritul cel mai pur,⁴ invizibil, fără trup, fără mădulare sau patimi, singurul care are nemurirea, locuind într-o lumină de care niciun om nu se poate apropia,⁵ care este imuabil,⁶ imens,⁷ etern,⁸ de nepătruns, atotputernic,⁹ infinit în orice privință, cel mai

¹⁴ Rom. 3:2

¹⁵ Is. 8:20

¹⁶ Fapt. 15:15

¹⁷ Ioan 5:39

¹⁸ 1 Cor. 14:6,9,11,12,24,28

¹⁹ Col. 3:16

²⁰ 2 Pet. 1:1:20,21; Fapt. 15:15,16

²¹ Mat. 22:29,31,32; Efes. 2:20; Fapt. 28:23

¹ 1 Cor. 8:4,6; Deut. 6:4

² Ier. 10:10; Is. 48:12

³ Exod. 3:14

⁴ Ioan 4:24

⁵ 1 Tim. 1:17; Deut. 4:15,16

⁶ Mal. 3:6

⁷ 1 Împ. 8:27; Ier. 23:23

⁸ Ps. 90:2

⁹ Gen. 17:1

sfânt,¹⁰ preaînțelept, pe deplin liber, absolut în toate. El lucrează toate lucrurile conform sfatului voii Sale neschimbătoare și pe deplin dreaptă,¹¹ pentru gloria Lui Însuși.¹² El este cel mai iubitor, plin de har, îndurător, îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr, care iartă nedreptatea, călcarea de lege și păcatul. El este cel care îi răsplătește pe cei care îl caută cu sârguință.¹³ Pe lângă acestea, El este pe deplin drept și aspru în judecățile Sale,¹⁴ urăște orice păcat,¹⁵ și în niciun chip nu-l va achita pe cel vinovat.¹⁶

Paragraful 2. Dumnezeu, având în El și din El toată viața,¹⁷ gloria,¹⁸ bunătatea,¹⁹ binecuvântarea, este în El Însuși și Lui Însuși atotsuficient. El nu depinde de nicio creatură a Lui, nu primește nicio glorie de la ele,²⁰ ci își manifestă propria glorie în, prin, către și peste ele. El, din care, prin care, și pentru care sunt toate lucrurile, este singura sursă a tuturor ființelor.²¹ El are domnia suverană asupra tuturor creaturilor, pentru a face prin ele, pentru ele, sau cu ele, tot ceea ce-i face Lui plăcere.²² În fața Lui totul este gol și descoperit,²³ cunoașterea Lui este infinită, infailibilă, și independentă de creație, astfel încât nimic nu este contingent sau nesigur pentru El.²⁴ El este întru totul sfânt în toate planurile Sale, în toate lucrările Sale,²⁵ și în toate poruncile Sale. Lui i se cuvine din partea îngerilor și a oamenilor, toată închinarea,²⁶ slujirea, și ascultarea - așa cum creaturile o datorează Creatorului - împreună cu tot ceea ce în plus îi face Lui plăcere să le ceară.

Paragraful 3. În această Ființă divină și infinită sunt trei subzistențe, Tatăl, Cuvântul sau Fiul și Duhul Sfânt,²⁷ având aceeași natură, putere și eternitate, fiecare posedând întreaga esență divină, esența fiind totuși nedivizată:²⁸ Tatăl nu este din nimeni, nenăscut și nepurces, Fiul este din veșnicie născut de Tatăl,²⁹ Duhul Sfânt purcede de la Tatăl și Fiul.³⁰ Toți sunt infiniți, fără început, de aceea un singur Dumnezeu, care nu trebuie divizat în natură și ființă, ci deosebit prin relațiile personale și prin câteva proprietăți specifice interdependente. Această doctrină a Trinității este temelia întregii noastre comuniuni cu Dumnezeu, precum și a dependenței noastre sigure de El.

¹⁰ Is. 6:3

¹¹ Ps. 115:3; Is. 46:10

¹² Prov. 16:4; Rom. 11:36

¹³ Exod. 34:6,7; Evr. 11:6

¹⁴ Neem. 9:32,33

¹⁵ Ps. 5:5,6

¹⁶ Exod 34:7; Naum 1:2,3

¹⁷ Ioan 5:26

¹⁸ Ps. 148:13

¹⁹ Ps. 119:68

²⁰ Iov 22:2,3

²¹ Rom. 11:34-36

²² Dan. 4:25,34,35

²³ Evr. 4:13

²⁴ Ezec. 11:5; Fapte 15:18

²⁵ Ps. 145:17

²⁶ Apoc. 5:12-14

²⁷ 1 Ioan 5:7; Mat. 28:19; 2 Cor. 13:14

²⁸ Exod. 3:14; 1 Ioan 14:11; 1 Cor. 8:6

²⁹ Ioan 1:14,18

³⁰ Ioan 15:26; Gal. 4:6

CAP. 3. DESPRE DECRETELE LUI DUMNEZEU

Paragraful 1. Dumnezeu a decretat în El Însuși din veșnicie, prin sfatul preaînțelept și sfânt al voii Sale, liber și neschimbător, tot ceea ce va avea loc.¹ Cu toate acestea Dumnezeu nu este nici autorul păcatului și nici nu are părțășie cu cei care îl practică.² El nici nu forțează voința creaturilor, nici nu anulează libertatea sau contingenta cauzei secunde, ci, dimpotrivă, le stabilește.³ În dispunerea tuturor lucrurilor se manifestă înțelepciunea Lui, iar în ducerea la îndeplinire a decretelor Sale, puterea și credincioșia Lui.⁴

Paragraful 2. Deși Dumnezeu știe orice ar putea, sau va avea loc, în toate condițiile posibile,⁵ totuși El nu a decretat ceva pentru că ar fi văzut mai dinainte evenimentul în viitor, sau pentru că evenimentul ar fi putut avea loc în condițiile date.⁶

Paragraful 3. Prin decretul lui Dumnezeu, pentru manifestarea gloriei Sale, unii oameni și îngerii sunt predestinați sau rânduiți mai dinainte pentru viață veșnică prin Isus Cristos,⁷ spre lauda gloriei harului Său.⁸ Celelalte ființe au fost lăsate să continue în păcatele lor spre dreapta condamnare a lor, pentru lauda glorioasei Sale dreptăți.⁹

Paragraful 4. Acești îngerii și oameni, astfel predestinați și rânduiți mai dinainte, sunt desemnați în mod particular și irevocabil. Numărul lor este atât de sigur și precis, încât nu poate fi mărit sau micșorat.¹⁰

Paragraful 5. Pe aceia dintre oameni predestinați la viață, Dumnezeu, înainte de întemeierea lumii, după planul Său veșnic și imuabil, și după sfatul Său ascuns și buna plăcere a voii Sale, i-a ales în Cristos pentru glorie veșnică. Această alegere a fost făcută doar prin harul Său liber și dragostea Sa,¹¹ fără ca vreun lucru aparținând creaturii să fie condiție sau cauză care să-L fi determinat la aceasta.

Paragraful 6. După cum Dumnezeu i-a hotărât pe cei aleși pentru glorie, tot astfel, prin planul veșnic și complet liber al voii Sale, El a rânduit mai dinainte și toate mijloacele îndeplinirii acestuia.¹³ Pentru că cei aleși sunt căzuți în Adam, ei sunt răscumpărați de Cristos,¹⁴ sunt chemați eficace la credința în Cristos, prin Duhul Său care lucrează la vremea potrivită, sunt justificați, înfiați, sfințiți,¹⁵ și păziți de

¹ Is. 46:10; Efes. 1:11; Evr. 6:17; Rom. 9:15,18

² Iac. 1:13; 1 Ioan 1:5

³ Fapt. 4:27,28; Ioan 19:11

⁴ Num. 23:19; Efes. 1:3-5

⁵ Fapt. 15:18

⁶ Rom. 9:11,13,16,18

⁷ 1 Tim. 5:21; Mat. 25:34

⁸ Efes. 1:5,6

⁹ Rom. 9:22,23; Iuda 4

¹⁰ 2 Tim. 2:19; Ioan 13:18

¹¹ Efes. 1:4,9,11; Rom. 8:30; 2 Tim. 1:9; 1 Tes. 5:9

¹³ 1 Pet. 1:2; 2 Tes. 2:13

¹⁴ 1 Tes. 5:9,10

¹⁵ Rom. 8:30; 2 Tes. 2:13

puterea Sa, prin credință, pentru mântuire.¹⁶ În afară de cei aleși, nu mai sunt alții răscumpărați de Cristos, sau chemați eficace, justificați, înfiați, sfințiți și mântuiți.¹⁷

Paragraful 7. Doctrina marelui mister al predestinării trebuie mântuită cu prudență și grijă specială pentru ca oamenii, având parte de voia lui Dumnezeu revelată în Cuvântul Său, și supunându-se acesteia în ascultare, prin certitudinea chemării lor eficace, să fie asigurați de alegerea lor din veșnicie.¹⁸ De aceea această doctrină constituie un motiv de laudă,¹⁹ reverență și admirație față de Dumnezeu, precum și de smerenie,²⁰ sârguință și mângâiere deplină pentru toți cei care cu sinceritate ascultă de Evanghelie.²¹

CAP. 4 DESPRE CREAȚIE

Paragraful 1. La început i-a făcut plăcere lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt,¹ pentru manifestarea gloriei puterii Sale veșnice,² înțelepciunii și bunătății, să creeze sau să facă lumea, și toate lucrurile din ea, cele văzute și nevăzute, pe durata a șase zile, toate cele create fiind foarte bune.³

Paragraful 2. După ce Dumnezeu a făcut toate celelalte creaturi, El a creat omul, bărbat și femeie,⁴ înzestrați cu suflete raționale și nemuritoare,⁵ făcându-i potriviți pentru acea trăire cu Dumnezeu pentru care au fost creați. Ei au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu, în cunoaștere, dreptate și sfințenie adevărată,⁶ având legea lui Dumnezeu scrisă în inimile lor,⁷ și puterea de a o împlini, dar totuși cu posibilitatea de a o încălca, fiind lăsați în libertatea voinței lor, care era supusă schimbării.⁸

Paragraful 3. Pe lângă legea scrisă în inimile lor, ei au primit și porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului,⁹ poruncă pe care atâta timp cât au păzit-o, au fost fericiți în părtășia lor cu Dumnezeu și au avut stăpânire asupra tuturor creaturilor.¹⁰

¹⁶ 1 Pet. 1:5

¹⁷ Ioan 10:26; 17:9; 6:64

¹⁸ 1 Tes. 1:4,5; 2 Pet. 1:10

¹⁹ Efes. 1:6; Rom. 11:33

²⁰ Rom. 11:5,6,20

²¹ Luca 10:20

¹ Ioan 1:2,3; Evr. 1:2; Iov 26:13

² Rom. 1:20

³ Col. 1:16; Gen. 1:31

⁴ Gen. 1:27

⁵ Gen. 2:7

⁶ Ecl. 7:29; Gen. 1:26

⁷ Rom. 2:14,15

⁸ Gen. 3:6

⁹ Gen. 2:17

¹⁰ Gen. 1:26,28

CAP. 5 DESPRE PROVIDENȚA DIVINĂ

Paragraful 1. Dumnezeu, bunul Creator al tuturor lucrurilor, prin providența Sa preaînțeleaptă și sfântă, în infinita Sa putere și înțelepciune, susține, direcționează, dispune și guvernează toate creaturile și lucrurile,¹ de la cel mai mare până la cel mai mic.² El le conduce către scopul pentru care au fost create, conform precunoașterii Sale infailibile și sfatului Său liber și neschimbător al voii Sale, spre lauda gloriei înțelepciunii, puterii, dreptății, infinitei bunătăți și milei Sale.³

Paragraful 2. Deși în relație cu precunoașterea și decretele lui Dumnezeu, care constituie cauza primă, toate lucrurile au loc imuabil și infailibil,⁴ așa încât nimic nu are loc la întâmplare sau fără providența Sa,⁵ totuși, prin aceeași providență El a poruncit ca lucrurile să se întâmple conform naturii cauzelor secunde, fie din necesitate, fie liber sau contingent.⁶

Paragraful 3. Dumnezeu, în providența Sa obișnuită se folosește de mijloace,⁷ totuși este liber să lucreze fără ele,⁸ deasupra⁹ sau împotriva lor,¹⁰ după plăcerea Lui.

Paragraful 4. Atotputernicia lui Dumnezeu, înțelepciunea de nepătruns și bunătatea Lui infinită, se manifestă în providența Lui într-o așa măsură încât sfatul Său hotărât se extinde chiar până la prima cădere în păcat, precum și la toate celelalte acțiuni păcătoase ale îngerilor și ale oamenilor.¹¹ Aceasta nu are loc doar printr-o simplă permisiune a Lui, ci pe toate acestea, în mod preaînțelept și atotputernic El le restrânge, le ordonează și guvernează în multe feluri,¹² spre scopurile Sale preasfinte.¹³ Totuși, păcătoșenia faptelor provine doar de la creaturi și nu de la Dumnezeu, care, fiind preasfânt și drept, nu este, și nici nu poate fi, autorul sau aprobatorul păcatului.¹⁴

Paragraful 5. Pentru o anumită perioadă de timp, Dumnezeu cel preaînțelept, drept și plin de har, îi lasă adesea pe copiii Săi pradă diferitelor ispite și corupției inimii lor, pentru a-i mostra din pricina păcatelor lor vechi sau pentru a le descoperi puterea corupției și înșelăciunii inimii lor, pentru ca ei să fie smeriți. De asemenea, El îngăduie acest lucru pentru a-i stimula la o mai strânsă și constantă dependență de ajutorul pe care El însuși îl dă, sau pentru a-i face mult mai veghetori în fața tuturor prilejurilor de păcătuire viitoare, precum și pentru alte scopuri finale drepte și sfinte.¹⁵

¹ Evr. 1:3; Iov 38:11, Is. 46:10,11; Ps. 135:6

² Mat. 10:29-31

³ Efes. 1:11

⁴ Fapt. 2:23

⁵ Prov. 16:33

⁶ Gen. 8:22

⁷ Fapt. 27:31,44; Is. 55:10,11

⁸ Osea 1:7

⁹ Rom. 4:19-21

¹⁰ Dan. 3:27

¹¹ Rom. 11:32-34; 2 Sam. 24:1; 1 Cron. 21:1

¹² 2 Împ. 19:28; Ps. 76:10

¹³ Gen. 1:20; Is. 10:6,7,12

¹⁴ Ps. 1:21; 1 Ioan 2:16

¹⁵ 2 Cron. 32:25,26,31; 2 Cor. 12:7-9

De ceea orice i se întâmplă oricărui dintre aleșii Lui este cu hotărârea Sa, pentru gloria Sa și binele lor.¹⁶

Paragraful 6. Pe acei oameni răi și neevlavioși, Dumnezeu, ca și drept judecător, îi orbește și împietrește pentru păcatul trecut.¹⁷ Lor, El nu le oprește doar harul Său prin care ar fi putut fi iluminați în mintea lor și transformați în inimile lor,¹⁸ ci câteodată le retrage chiar și darurile pe care le-au avut,¹⁹ și îi expune unor astfel de situații, încât corupția din ei dă naștere păcatului.²⁰ Pe lângă acestea, El îi lasă pradă propriilor lor poftes, ispitelor lumii și puterii Satanei,²¹ prin care ajung să se împietrească, chiar și prin acele mijloace pe care Dumnezeu le folosește la alții pentru a-i înmuia.²²

Paragraful 7. După cum providența lui Dumnezeu se extinde în mod general asupra tuturor creaturilor, tot astfel într-o manieră mult mai specială, ea îi poartă de grijă Bisericii Sale și dispune toate lucrurile pentru binele ei.²³

CAP. 6 DESPRE CĂDEREA OMULUI, DESPRE PĂCAT, ȘI PEDEAPSA PENTRU ELE

Paragraful 1. Deși Dumnezeu a creat omul neprihănit și desăvârșit și i-a dat o lege dreaptă, care era spre viață dacă el o păzea, și spre moarte dacă o încălca,¹ totuși el nu a rămas pentru mult timp în această onoare. Satana folosind subtilitatea șarpelui a cucerit-o pe Eva, și prin ea l-a sedus și pe Adam. Acesta, de bună voie și fără nicio constrângere, a călcat legea sub care au fost creați, și odată cu aceasta porunca dată lor de a nu mânca din fructul oprit.² Lui Dumnezeu, conform sfatului Său înțelept și sfânt, i-a făcut plăcere să permită acest lucru, și l-a rânduit spre propria Sa glorie.

Paragraful 2. Prin acest păcat, primii noștri părinți au căzut din starea de neprihănire originară și din părtășia cu Dumnezeu, și în ei, și noi de asemenea, fapt care a adus moartea asupra tuturor.³ Toți oamenii au devenit morți în păcat,⁴ și total pângăriți în fiecare facultate și parte a sufletului și a trupului.⁵

Paragraful 3. Pentru că ei sunt întemeietorii rasei umane, și întrucât prin hotărârea lui Dumnezeu ei reprezintă și stau în locul întregii umanități, vina păcatului a fost imputată, și natura coruptă transmisă, întregii lor posterități, tuturor celor care descind din ei prin naștere normală.⁶ Din această cauză

¹⁶ Rom. 8:28

¹⁷ Rom. 1:24-26,28, 11:7,8

¹⁸ Deut. 29:4

¹⁹ Mat. 13:12

²⁰ Deut. 2:30; 2 Împ. 8:12,13

²¹ Ps. 81:11,12; 2 Tes. 2:10-12

²² Exod. 8:15,32; Is. 6:9,10; 1 Pet. 2:7,8

²³ 1 Tim. 4:10; Amos 9:8,9; Is. 43:3-5

¹ Gen. 2:16,17

² Gen. 3:12,13; 2 Cor. 11:3

³ Rom. 3:23

⁴ Rom. 5:12, etc.

⁵ Tit 1:15; Gen. 6:5; Ier. 17:9; Rom. 3:10-19

⁶ Rom. 5:12-19; 1 Cor. 15:21,22,45,49

descendenții lor sunt acum concepuți în păcat,⁷ din fire copii ai mâniei,⁸ slujitori ai păcatului, supuși morții⁹ și tuturor celorlalte nenorociri spirituale, temporale și veșnice. Dacă Domnul Isus nu-i eliberează, ei rămân în această stare.¹⁰

Paragraful 4. Din această corupție originară, datorită căreia noi suntem complet neînclinați, incapabili și contrari săvârșirii oricărui bine, și în totalitate aplecați spre orice rău,¹¹ provin toate încălcările efective ale legii.¹²

Paragraful 5. Natura coruptă rămâne în cei care sunt regenerați de-a lungul vieții lor pământești.¹³ Deși prin Cristos ea este iertată și mortificată, totuși atât ea, cât și acțiunile ei, sunt cu adevărat și de drept considerate păcat.¹⁴

CAP.7 DESPRE LEGĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU

Paragraful 1. Distanța dintre Dumnezeu și creatură este atât de mare încât, deși creaturile raționale îi datorează supunere lui Dumnezeu ca și Creator al lor, totuși ele nu ar fi obținut niciodată răsplata vieții decât printr-o bunăvoință voluntară din partea lui Dumnezeu, pe care El a găsit plăcere să o exprime sub formă de legământ.¹

Paragraful 2. În plus, cu omul care prin căderea sa s-a pus singur sub blestemul Legii, Domnului i-a făcut plăcere să facă un legământ al harului,² prin care El oferă fără plată păcătoșilor viață și mântuire prin Isus Cristos, cerându-le pentru mântuirea lor credință în El.³ Pentru a-i face dornici și capabili să creadă pe toți cei rânduiți la viață veșnică, El a făgăduit să le dea acestora Duhul Său cel Sfânt.⁴

Paragraful 3. Acest legământ este revelat în Evanghelie: în primul rând lui Adam, în promisiunea mântuirii prin sămânța femeii,⁵ și mai apoi prin etape succesive, până la deplina lui descoperire încheiată în Noul Testament.⁶ Legământul cu omul este bazat pe acea tranzacție a legământului veșnic între Tatăl și Fiul cu privire la răscumpărarea celor aleși.⁷ Toți urmașii căzuți ai lui Adam care au fost vreodată mântuiți, au obținut viața și binecuvântata nemurire doar prin harul acestui legământ, omul fiind acum complet incapabil de a fi acceptat de Dumnezeu pe baza aceluiași condiții în care a stat Adam în starea lui de inocență.⁸

⁷ Ps. 51:5; Iov 14:4

⁸ Efes. 2:3

⁹ Rom. 6:20; 5:12

¹⁰ Evr. 2:14,15; 1 Tes. 1:10

¹¹ Rom. 8:7; Col. 1:21

¹² Iac. 1:14,15; Mat. 15:19

¹³ Rom. 7:18,23; Ecl. 7:20; 1 Ioan 1:8

¹⁴ Rom. 7:23-25; Gal. 5:17

¹ Luca 17:10; Iov 35:7,8

² Gen. 2:17; Gal. 3:10; Rom. 3:20,21

³ Rom. 8:3; Marcu 16:15,16; Ioan 3:16

⁴ Ezech. 36:26,27, Ioan 6:44,45; Ps. 110:3

⁵ Gen. 3:15

⁶ Evr.1:1

⁷ 2 Tim. 1:9; Tit 1:2

⁸ Evr. 11:6,13, Rom. 4:1,2, etc., Fap. 4:12; Ioan 8:56

CAP. 8 DESPRE CRISTOS MIJLOCITORUL

Paragraful 1. A fost plăcerea lui Dumnezeu ca în planul Său cel veșnic, să-L aleagă și să-L rânduiască pe Domnul Isus, singurul Său Fiu, conform legământului făcut între Ei, să fie Mijlocitorul între Dumnezeu și om.¹ El este Profetul,² Preotul³ și Regele,⁴ Capul și Mântuitorul Bisericii,⁵ Moștenitorul tuturor lucrurilor,⁶ și Judecătorul lumii.⁷ Din veșnicie Lui i s-a dat un popor care să fie sămânța Lui și care, la vremea potrivită, să fie răscumpărat prin El, chemat, justificat, sfințit și glorificat.⁸

Paragraful 2. Fiul lui Dumnezeu, a doua persoană a Sfintei Treimi, fiind Dumnezeu adevărat și veșnic, strălucirea gloriei Tatălui, de aceeași substanță și egal cu El, Cel care a făcut lumea, care susține și guvernează toate lucrurile pe care le-a făcut, la împlinirea vremii, și-a asumat natura umană, cu toate proprietățile ei esențiale și neputințele ei caracteristice,⁹ dar totuși fără păcat.¹⁰ El a fost conceput de către Duhul Sfânt în pântecul fecioarei Maria, atunci când Duhul Sfânt s-a pogorât asupra ei și puterea Celui prea Înalt a umbrat-o. În acest mod, El a fost făcut din femeie, din seminția lui Iuda, din sămânța lui Avram și David conform Scripturii.¹¹ Astfel se face că cele două naturi întregi, perfecte și distincte au fost unite împreună în mod inseparabil în aceeași persoană, fără transformare, amestecare sau confundare. Această persoană este Dumnezeu adevărat și om adevărat, cu toate acestea un singur Cristos, singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om.¹²

Paragraful 3. Domnul Isus, în natura Sa umană astfel unită cu cea divină, în persoana Fiului, având în El toate comorile înțelepciunii și cunoștinței,¹³ a fost sfințit și uns cu Duhul Sfânt, care i-a fost dat peste măsură.¹⁴ A fost plăcerea Tatălui ca în El să locuiască toată plinătatea,¹⁵ cu scopul ca El, fiind sfânt, nevinovat, fără pată,¹⁶ și plin de har și adevăr,¹⁷ să poată fi pe deplin pregătit pentru a îndeplini slujba mijlocirii și cheazășiei.¹⁸ Această slujbă El nu și-a luat-o singur, ci a fost chemat la ea de către Tatăl,¹⁹ care i-a dat în mână toată puterea și judecata Sa, și i-a dat porunca să le execute întocmai.²⁰

¹ Is. 42:1; 1 Pet. 1:19,20

² Fapte 3:22

³ Evr. 5:5,6

⁴ Ps. 2:6; Luca 1:33

⁵ Efes. 1:22,23

⁶ Evr. 1:2

⁷ Fapte: 17:31

⁸ Is. 53:10; Ioan 17:6; Rom. 8:30

⁹ Ioan 1:14; Gal. 4:4

¹⁰ Rom. 8:3; Evr. 2:14,16,17; 4:15

¹¹ Mat. 1:22,23

¹² Luca 1:27,31,35; Rom. 9:5; 1 Tim. 2:5

¹³ Col. 2:3

¹⁴ Ps. 45:7; Fapte 10:38; Ioan 3:34

¹⁵ Col. 1:19

¹⁶ Evr. 7:26

¹⁷ Ioan 1:14

¹⁸ Evr. 7:22

¹⁹ Evr. 5:5

²⁰ Ioan 5:22,27; Mat. 28:18; Fapte 2:36

Paragraful 4. Această slujbă Domnul Isus a luat-o de bună voie,²¹ iar pentru îndeplinirea ei El a fost născut sub Lege,²² pe care a împlinit-o desăvârșit. El a suferit pedeapsa cuvenită nouă, pedeapsă pe care noi ar fi trebuit să o purtăm și să o suferim.²³ El a fost făcut păcat și blestem pentru noi,²⁴ îndurând cele mai groaznice întristări în sufletul Său și cele mai dureroase suferințe în trupul Său.²⁵ El a fost răstignit, a murit, și a rămas în moarte, dar fără să vadă putrezirea.²⁶ În a treia zi El a înviat din morți²⁷ în același trup în care a suferit,²⁸ cu care s-a înălțat la Ceruri,²⁹ unde stă la dreapta Tatălui și mijlocește,³⁰ și se va întoarce să judece oamenii și îngerii la sfârșitul lumii.³¹

Paragraful 5. Prin ascultarea Sa desăvârșită și jertfa de Sine pe care, prin Duhul cel veșnic i-a adus-o odată Tatălui, Domnul Isus a satisfăcut pe deplin dreptatea lui Dumnezeu,³² a asigurat împăcarea, și a procurat o moștenire veșnică în Împărăția cerurilor, pentru toți cei pe care Tatăl l-a dat.³³

Paragraful 6. Deși prețul răscumpărării nu a fost practic plătit de Cristos decât după întruparea Lui, totuși meritul, eficacitatea și beneficiul acesteia au fost comunicate celor aleși în mod succesiv în toate vremurile, de la începutul lumii, în și prin acele promisiuni, tipuri, și jertfe prin care El a fost revelat și recunoscut ca fiind sămânța care va zdrobi capul șarpelui,³⁴ și Mielul ucis de la întemeierea lumii.³⁵ El este același ieri, astăzi și în veci.³⁶

Paragraful 7. În lucrarea de mijlocire, Cristos acționează în virtutea ambelor naturi, prin intermediul fiecărei naturi făcând ceea ce îi este propriu acesteia. Totuși, datorită unității persoanei, ceea ce este propriu uneia din naturi este câteodată atribuit în Scriptură celeilalte naturi.³⁷

Paragraful 8. Pentru toți aceia care Cristos a obținut răscumpărare veșnică, El o aplică și o comunică în mod sigur și eficace. El mijlocește pentru ei,³⁸ îi unește cu El prin Duhul Sfânt, le descoperă în Cuvântul Său și prin el taina mântuirii, îi îndeamnă să creadă și să asculte,³⁹ le conduce inimile prin Cuvânt și Duh,⁴⁰ și prin atotputernica Lui tărie și înțelepciune, îi învinge pe toți dușmanii lor.⁴¹ Acestea au loc în maniere și căi ce sunt în armonie cu minunata și nepătrunsa Lui voie, toate

²¹ Ps. 40:7,8; Evr. 10:5-10; Ioan 10:18

²² Gal. 4:4; Mat. 3:15

²³ Gal. 3:13; Is. 53:6; 1 Pet. 3:18

²⁴ 2 Cor. 5:21

²⁵ Mat. 26:37,38; Luca 22:44; Mat. 27:46

²⁶ Fapte 13:37

²⁷ 1 Cor. 15:3,4

²⁸ Ioan 20:25,27

²⁹ Marcu 16:19; Fapte 1:9-11

³⁰ Rom. 8:34; Evr. 9:24

³¹ Fapte 10:42; Rom. 14:9,10; Fapte 1:11; 2 Pet. 2:4

³² Evr. 9:14; 10:14; Rom. 3:25,26

³³ Ioan 17:2; Evr. 9:15

³⁴ 1 Cor. 4:10; Evr. 4:2; 1 Pet. 1:10,11

³⁵ Apoc. 13:8

³⁶ Evr. 13:8

³⁷ Ioan 3:13; Fapt. 20:28

³⁸ Ioan 6:37; 10:15,16; 17:9; Rom. 5:10

³⁹ Ioan 17:6; Efes.1:9; 1 Ioan 5:20

⁴⁰ Rom. 8:9,14

⁴¹ Ps. 110:1; 1 Cor. 15:25,26

provenind din harul Său absolut și fără plată, fără ca vreo condiție văzută în ei mai dinainte să le poată procura.⁴²

Paragraful 9. Această slujbă de Mijlocitor între Dumnezeu și oameni îi este proprie doar Lui Cristos, care este Profet, Preot și Împărat. Ea nu poate fi transferată în întregime sau în parte de la El unei alte persoane.⁴³

Paragraful 10. Numărul și ordinea slujbelor sunt necesare. Din pricina ignoranței noastre, avem nevoie de slujba Sa profetică.⁴⁴ Din pricina îndepărtării noastre de Dumnezeu, și a imperfecțiunii chiar a celui mai bun mod al nostru de slujire, avem nevoie de slujba Sa preoțească, prin care să ne împace cu Dumnezeu și să ne prezinte acceptabili înaintea Lui.⁴⁵ Cu referință la împotrivirea și incapacitatea noastră totală de a ne reîntoarce la Dumnezeu, precum și pentru izbăvirea și păzirea noastră în fața vrăjmașilor noștri spirituali, avem nevoie de slujba Sa împărătească, prin care să ne convingă, supună, atrage, ține și păstra pentru Împărăția Sa cerească.⁴⁶

CAP. 9 DESPRE VOINȚA LIBERĂ

Paragraful 1. Dumnezeu a înzestrat voința omului cu acea libertate naturală și putere de alegere, încât ea nu este nici forțată nici determinată prin vreo necesitate a naturii să facă binele sau răul.¹

Paragraful 2. În starea lui de inocență, omul a avut libertatea și puterea să voiască și să înfăptuiască ceea ce era bun și plăcut înaintea lui Dumnezeu.² Cu toate acestea voința lui era schimbătoare astfel încât el putea să cadă din această stare.³

Paragraful 3. Prin căderea sa în păcat, omul și-a pierdut complet abilitatea de a voi vreun bine spiritual care să însoțească mântuirea.⁴ Astfel, ca om natural,* fiind cu totul împotriva săvârșirii binelui și fiind mort în păcat,⁵ nu este capabil prin propria-i putere să se convertească și nici să se pregătească pentru aceasta.⁶

*omul cu fire pământească căzută (n.tr.) – aici și în Cap. 10.1; 19.6

Paragraful 4 Când Dumnezeu convertește un păcătos și îl transferă în starea de har, El îl eliberează de sub robia naturală a păcatului,⁷ și doar prin harul Său îl face în stare să voiască liber și să înfăptuiască ceea ce este bun din punct de vedere spiritual.⁸ Totuși din pricina corupției rămase în el, omul nu poate îndeplini perfect

⁴² Ioan 3:8; Efes. 1:8

⁴³ 1 Tim. 2:5

⁴⁴ Ioan 1:18

⁴⁵ Col. 1:21; Gal. 5:17

⁴⁶ Ioan 16:8; Ps. 110:3; Luca 1:74,75

¹ Mat. 17:12; Iac. 1:14; Deut. 30:19

² Ecl. 7:29

³ Gen. 3:6

⁴ Rom. 5:6; 8:7

⁵ Efes. 2:1,5

⁶ Tit 3:3-5; Ioan 6:44

⁷ Col. 1:13; Ioan 8:36

⁸ Fil 2:13

binele, și nici nu poate voi doar ceea ce este bun, ci continuă să voiască și ceea ce este rău.⁹

Paragraful 5. Această voință a omului este făcută perfectă și în mod neschimbător liberă să aleagă numai binele, doar în starea de glorie.¹⁰

CAP. 10 DESPRE CHEMAREA EFICACE

Paragraful 1. A fost plăcerea lui Dumnezeu ca pe aceia pe care i-a predestinat la viață, la vremea stabilită și potrivită de El să-i cheme eficiente,¹ prin Cuvântul și Duhul Său, din starea de păcat și moarte în care ei erau prin natură, la har și mântuire prin Isus Cristos.² Pentru a înțelege lucrurile lui Dumnezeu, El le iluminează spiritual și mântuitor mințile.³ El le ia inimile de piatră și le dă inimi de carne,⁴ le reînnoiește voințele, și prin atotputernicia Sa, îi determină să facă ceea ce este bine. El îi atrage eficiente la Isus Cristos,⁵ în așa fel încât ei vin la El în deplină libertate, fiind făcuți prin harul Său să dorească astfel.⁶

Paragraful 2. Această chemare eficiente se realizează doar prin harul special și fără plată a lui Dumnezeu și nu pe baza a ceva văzut mai dinainte în om, nici pe baza vreunei puteri sau cauzalități a creaturii.⁷ În această chemare, omul este total pasiv, el fiind mort în păcatele și fărădelegile lui, până când este adus la viață și reînnoit prin Duhul Sfânt.⁸ Astfel, omul este făcut în stare să răspundă acestei chemări și să îmbrățișeze harul oferit și transmis prin ea, printr-o putere cu nimic inferioară celei care l-a înviat pe Cristos din morți.⁹

Paragraful 3. Copiii aleși care mor în pruncie sunt regenerați și mântuiți de Cristos prin Duhul,¹⁰ care lucrează când, unde și cum vrea El.¹¹ La fel se întâmplă cu toate persoanele alese care sunt incapabile să fie chemate prin lucrarea exterioară a Cuvântului.

Paragraful 4. Ceilalți care nu sunt aleși, deși pot fi chemați prin lucrarea Cuvântului, și pot avea unele influențe obișnuite ale lucrării Duhului,¹² totuși, pentru că nu sunt atrași eficiente de Tatăl, nu vor vrea, și nici nu vor putea veni cu adevărat la Cristos, și în consecință ei nu pot fi mântuiți.¹³ Cu atât mai puțin pot fi mântuiți

⁹ Rom. 7:15,18,19,21,23

¹⁰ Efes. 4:13

¹ Rom. 8:30; 11:7; Efes: 1:10,11; 2 Tes. 13,14

² Efes. 2:1-6

³ Fapt. 26:18; Efes. 1:17,18

⁴ Ezec. 36:26

⁵ Deut. 30:6; Ezec. 36:27; Efes. 1:19

⁶ Ps. 110:3, Cânt. 1:4

⁷ 2 Tim. 1:9; Efes. 2:8

⁸ 1 Cor. 2:14; Efes. 2:5; Ioan 5:25

⁹ Efes. 1:19,20

¹⁰ Ioan 3:3,5,6

¹¹ Ioan 3:8

¹² Mat. 22:14; 13:20,21; Evr. 6:4,5

¹³ Ioan 6:44,45,65; 1 Ioan 2:24,25

oamenii care nu primesc religia creștină, indiferent de grija cu care își conformează trăirea revelației generale și legii religiei pe care ei o profesază.¹⁴

CAP. 11 DESPRE JUSTIFICARE

Paragraful 1. Pe aceia pe care Dumnezeu îi cheamă eficace, El îi și justifică gratuit,¹ nu prin infuzarea dreptății în ei, ci prin iertarea păcatelor lor și prin socotirea și acceptarea persoanelor lor ca fiind drepte.² Justificarea nu are loc pentru ceva lucrat în ei, sau făcut de către ei, ci în exclusivitate pentru meritele lui Cristos.³ Ea nu este prin imputarea credinței în sine, prin acțiunea de a crede, sau prin îndeplinirea din partea lor a altor cerințe ale Evangheliei ca și dreptate personală. Întreaga și singura lor îndreptățire prin credință este obținută prin imputarea atât a ascultării active a lui Cristos în împlinirea întregii Legi, precum și a supunerii Lui pasive în moarte.⁴ La rândul ei această credință nu este de la ei înșiși, ci este darul lui Dumnezeu.⁵

Paragraful 2. Credința prin care este primit Cristos și care se odihnește în El și pe dreptatea Sa, este singurul instrument al justificării.⁶ Cu toate acestea, ea nu se găsește niciodată singură în cel justificat, ci este întotdeauna însoțită de alte haruri mântuitoare. Ea nu este o credință moartă, ci lucrează prin dragoste.⁷

Paragraful 3. Prin ascultarea și moartea Sa, Cristos a plătit în totalitate datoria tuturor celor care sunt justificați. El a făcut lucrul acesta prin jertfirea de Sine, prin sângele crucii Sale, purtând în locul lor pedeapsa pe care ei o meritau, aducând în locul lor satisfacție corespunzătoare justiției lui Dumnezeu, real și deplin.⁸ Întrucât Cristos a fost dat de către Tatăl pentru ei, iar ascultarea și ispășirea Lui au fost acceptate în locul lor, ambele în mod liber și nu ca ceva datorat lor,⁹ justificarea lor este doar prin harul fără plată. În felul acesta atât justiția perfectă a lui Dumnezeu, cât și bogăția harului Său sunt glorificate în justificarea păcătoșilor.¹⁰

Paragraful 4. Din veșnicie Dumnezeu a decretat justificarea tuturor aleșilor,¹¹ iar la împlinirea vremii Cristos a murit pentru păcatele lor, și a înviat din nou pentru justificarea lor.¹² Cu toate acestea ei nu sunt justificați în mod personal decât atunci când, la timpul potrivit, Duhul Sfânt aplică fiecăruia realmente meritele (n.ed.) lui Cristos.¹³

¹⁴ Fapt. 4:12, Ioan 4:22; 17:3

¹ Rom. 3:24, 8:30

² Rom. 4:5-8; Efes. 1:7

³ 1 Cor. 1:30,31; Rom. 5:17-19

⁴ Fil. 3:8,9; Efes. 2:8-10

⁵ Ioan 1:12; Rom. 5:17

⁶ Rom. 3:28

⁷ Gal. 5:6; Iac. 2:17,22,26

⁸ Evr. 10:14; 1 Pet. 1:18,19; Is. 53:5,6

⁹ Rom. 8:32; 2 Cor. 5:21

¹⁰ Rom. 3:26; Efes. 1:6,7; 2:7

¹¹ Gal. 3:8; 1 Pet. 1:2, 1 Tim. 2:6

¹² Rom. 4:25

¹³ Col. 1:21,22; Tit. 3:4-7

Paragraful 5. Dumnezeu continuă să ierte păcatele acelor care sunt justificați,¹⁴ și deși ei nu pot niciodată cădea din starea de justificare,¹⁵ totuși, prin păcatele lor, ei pot cădea sub incidența nemulțumirii părintești a lui Dumnezeu.¹⁶ În această situație strălucirea Feței lui Dumnezeu nu va fi restabilită peste ei până când ei nu se smeresc, nu cer iertare și nu își reînnoiesc credința și pocăința.¹⁷

Paragraful 6. Sub Vechiul Testament, justificarea credincioșilor a fost în toate aceste aspecte, una și aceeași cu justificarea credincioșilor sub Noul Testament.¹⁸

CAP. 12 DESPRE ÎNFIERE

Paragraful 1. Tuturor celor care sunt justificați, Dumnezeu le-a dat dreptul să fie părtași ai harului înfierii, în și pentru meritele singurului Său Fiu Isus Cristos.¹ Prin acest har ei sunt cuprinși în numărul copiilor lui Dumnezeu de ale căror libertăți și privilegii se bucură.² Ei au Numele Său pus peste ei,³ primesc Duhul înfierii,⁴ au intrare cu îndrăzneală la tronul harului, sunt în stare să strige Abba, Tată,⁵ li se arată milă,⁶ sunt ocrotiți,⁷ li se poartă de grijă,⁸ și pedepsiți de către El ca de un Tată,⁹ dar niciodată lepădați definitiv.¹⁰ În calitate de copii ai lui Dumnezeu ei sunt pecetluiți pentru ziua răscumpărării,¹¹ și moștenesc promisiunile mântuirii veșnice.¹²

CAP.13 DESPRE SFINȚIRE

Paragraful 1. Cei care sunt uniți cu Cristos, chemați eficace și regenerați, având o inimă nouă și un duh nou create în ei prin meritul morții și învierii lui Cristos, sunt pe mai departe sfințiți în mod real și personal,¹ prin același merit, prin Cuvântul și Duhul care locuiesc în ei.² Stăpânirea întregului trup al păcatului este distrusă,³ iar unele din poftele lui sunt slăbite și date morții din ce în ce mai mult.⁴ Ei sunt treziți

¹⁴ Mat. 6:12; 1 Ioan 1:7,9

¹⁵ Ioan 10:28

¹⁶ Ps. 89:31-33

¹⁷ Ps. 32:5; Ps. 51; Mat. 26:75

¹⁸ Gal. 3:9; Rom. 4:22-24

¹ Efes. 1:5; Gal. 4:4,5

² Ioan 1:12; Rom. 8:17

³ 2 Cor. 6:18; Apoc. 3:12

⁴ Rom. 8:15

⁵ Gal. 4:6; Efes. 2:18

⁶ Ps. 103:13

⁷ Prov. 14:26;

⁸ 1 Pet. 5:7

⁹ Evr. 12:6

¹⁰ Is. 54:8,9; Plân. 3:31

¹¹ Efes. 4:30

¹² Evr. 1:14; 6:12

¹ Fapt. 20:32; Rom. 6:5,6

² Ioan 17: 17; Efes. 3:16-19; 1 Tes. 5:21-23

³ Rom. 6:14

⁴ Gal. 5:24

și întăriți din ce în ce mai mult în toate harurile mântuitoare,⁵ pentru trăirea adevăratei sfințenii, fără de care niciun om nu-L va vedea pe Domnul.⁶

Paragraful 2. Această sfințire care are loc în totalitatea omului⁷ este totuși imperfectă în această viață. Rămășițe ale corupției rămân în fiecare mădular,⁸ motiv pentru care se naște o luptă continuă și ireconciliabilă, în care carnea pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva cărnii.⁹

Paragraful 3. În această luptă, deși corupția rămasă poate să domine pentru o vreme mai îndelungată,¹⁰ prin ajutorul și tăria continuă care vin de la Duhul sfințitor al lui Cristos, partea regenerată va învinge.¹¹ Astfel sfinții cresc în har, sfințindu-se în teamă de Dumnezeu, și tânjesc după o viață cerească în ascultarea evanghelică de toate poruncile pe care Cristos, ca și Cap și Împărat le-a cerut în Cuvântul Său.¹²

CAP.14 DESPRE CREDINȚA MÂNTUITOARE

Paragraful 1. Harul credinței, prin care cei aleși primesc capacitatea de a crede pentru mântuirea sufletelor lor, este lucrarea Duhului lui Cristos în inimile lor.¹ Credința este realizată în mod obișnuit prin lucrarea Cuvântului.² De asemenea, prin această lucrare, prin administrarea botezului și Cinei Domnului, prin rugăciune și prin alte mijloace rânduite de Dumnezeu, credința este mărită și întărită.³

Paragraful 2. Prin această credință, un creștin crede că tot ceea ce este revelat în Cuvânt poartă autoritatea lui Dumnezeu Însuși.⁴ De asemenea, datorită faptului că în Cuvânt se descoperă gloria lui Dumnezeu în atributele Sale, perfecțiunea lui Cristos în natura și slujbele Sale, puterea și plinătatea Duhului Sfânt în lucrările și acțiunile Lui, creștinul îi atribuie Cuvântului o perfecțiune care îl situează mai presus de toate celelalte scrieri și lucruri din lume.⁵ Astfel, creștinul poate să-și încredințeze sufletul adevărului pe care în consecință a ajuns să-l creadă.⁶ De asemenea, el acționează diferit în funcție de ceea ce îl învață fiecare pasaj în parte: arată supunere față de porunci,⁷ se teme de avertismente,⁸ și îmbrățișează promisiunile lui Dumnezeu atât pentru viața de acum, cât și pentru cea viitoare.⁹ Cu toate acestea, principalele acțiuni ale credinței mântuitoare au relație directă cu

⁵ Col. 1:11

⁶ 2 Cor. 7:1; Evr. 12:14

⁷ 1 Tes. 5:23

⁸ Rom. 7:18,23

⁹ Gal. 5:17; 1 Pet. 2:11

¹⁰ Rom. 7:23

¹¹ Rom. 6:14

¹² Efes. 4:15,16; 2 Cor. 3:18; 7:1

¹ 2 Cor. 4:13; Efes. 2:8

² Rom. 10:14,17

³ Luc. 17:5; 1 Pet. 2:2; Fapt. 20:32

⁴ Fapt. 24:14

⁵ Ps. 19:7-10; 69:72

⁶ 2 Tim. 1:12

⁷ Ioan 15:14

⁸ Isa. 66:2

⁹ Evr. 11:13

Cristos, în acceptarea Lui, în primirea Lui și în sprijinirea exclusivă pe El în vederea justificării, sfințirii și vieții veșnice, în virtutea legământului harului.¹⁰

Paragraful 3. Această credință se poate afla în diferite grade, putând fi slabă sau tare.¹¹ Totuși, la fel ca și celelalte haruri mântuitoare, chiar și în gradul ei cel mai scăzut este diferită în natura ei, de credința și harul comun ale celor care sunt temporar credincioși.¹² De aceea, deși ea poate fi atacată și slăbită, totuși ea va ieși victorioasă,¹³ crescând în mulți până la dobândirea unei depline siguranțe prin Cristos,¹⁴ care este atât Autorul cât și Desăvârșitorul credinței noastre.¹⁵

CAP. 15 DESPRE POCĂINȚA SPRE VIAȚĂ ȘI MÂNTUIRE

Paragraful 1. Acelora dintre aleșii care se convertesc la o vârstă mai înaintată, având un anumit timp trăit în starea firească în care au slujit diferitelor plăceri, în chemarea lor eficace Dumnezeu le dă pocăință spre viață.¹

Paragraful 2. Nu este nimeni care să facă binele și care să nu păcătuiască,² deoarece chiar și cei mai buni dintre oameni, prin puterea și înșelăciunea corupției care locuiește în ei, și a predominării ispitei, pot cădea în păcate mari și greșeli. De aceea, în legământul harului, în îndurarea Sa, Dumnezeu se îngrijește ca acești credincioși care astfel au păcătit și căzut, să fie reînnoiți prin pocăință spre mântuire.³

Paragraful 3. Această pocăință mântuitoare este un har al Evangheliei,⁴ prin care o persoană, fiind sensibilizată de Duhul Sfânt cu privire la aspectele rele multiple ale păcatului său, prin credința în Cristos, și din pricina păcatului, se smereste având o întristare evlavioasă, cu detest față de păcat și dezgust de sine.⁵ Această smerire este însoțită de rugăciunea pentru iertare și întărire a harului, cu scopul și strădania ca, prin ajutorul Duhului, cel pocăit să poată umbla înaintea lui Dumnezeu în toate lucrurile plăcute Lui.⁶

Paragraful 4. După cum din pricina trupului morții și a activităților acestuia, pocăința trebuie continuată pe întregul parcurs al vieților noastre, tot astfel, este de datoria fiecărui om să se pocăiască în mod particular de fiecare păcat personal de care are cunoștință.⁷

Paragraful 5. Asigurarea pentru păstrarea credincioșilor spre mântuire, pe care Dumnezeu prin Cristos a făcut-o în legământul harului, este astfel dată încât, deși

¹⁰ Ioan 1:12; Fapt. 16:31; Gal. 2:20; Fapt. 15:11

¹¹ Evr. 5:13,14; Mat. 6:30; Rom. 4:19,20

¹² 2 Pet. 1:1

¹³ Efes. 6:16; 1 Ioan 5:4,5

¹⁴ Evr. 6:11,12; Col. 2:2

¹⁵ Evr. 12:2

¹ Tit 3:2-5

² Ecl. 7:20

³ Luca 22:31,32

⁴ Zah. 12:10; Fapt. 11:18

⁵ Ezech. 36:31; 2 Cor. 7:11

⁶ Ps. 119:6,128

⁷ Luca 19:8; 1 Tim.1:13,15

nu este niciun păcat atât de mic care să nu merite osânda,⁸ totuși nu este niciun păcat atât de mare care va aduce osândirea pentru cei care se pocăiesc.⁹ Acest lucru face necesară predicarea constantă a pocăinței.

CAP.16 DESPRE FAPTELE BUNE

Paragraful 1. Faptele bune sunt doar acele fapte pe care Dumnezeu le-a poruncit în Cuvântul Său Sfânt,¹ și nu cele care fără a avea garanția acestuia sunt născocite de zelul orb al oamenilor, sau cele care aparțin bunelor intenții.²

Paragraful 2. Aceste fapte bune, făcute în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, sunt roadele și dovezile unei credințe vii și adevărate.³ Prin faptele bune credincioșii își arată mulțumirea lor,⁴ își întăresc siguranța mântuirii,⁵ îi edifică pe frații lor, împodobesc Evanghelia prin trăirea ei,⁶ astupă gura vrăjmașilor și Îl glorifică pe Dumnezeu,⁷ ai Cărui lucrare sunt. Ei sunt creați în Isus Cristos pentru faptele bune,⁸ pentru ca având ca rod sfințirea, să poată avea ca sfârșit viața veșnică.⁹

Paragraful 3. Capacitatea lor de a face fapte bune nu este de la ei înșiși, ci în totalitate de la Duhul lui Cristos.¹⁰ Pentru ca ei să fie capabili să facă fapte bune, pe lângă harurile pe care le-au primit, mai este necesară o influență reală a aceluiași Duh Sfânt, care să lucreze în ei, și care să le dea după buna Sa plăcere, atât voința cât și înfăptuirea.¹¹ Cu toate acestea, ei nu trebuie să aștepte înfăptuirea vreunei îndatoriri până când nu primesc influența specială a Duhului, ci dimpotrivă, ei trebuie să-și dea toată silința în înflăcărea harului lui Dumnezeu care este în ei.¹²

Paragraful 4. Aceia care în această viață ajung la cea mai înaltă treaptă posibilă de ascultare, sunt la fel de departe să facă fapte de supererogare (adică să facă mai mult decât le cere Dumnezeu), ca și cei care eșuează în a face multe din lucrurile care erau datori să le facă.¹³

Paragraful 5. Datorită mării disproporții care este între cele mai bune fapte ale noastre și gloria viitoare, precum și a distanței infinite care este între noi și Dumnezeu, noi nu putem merita iertarea păcatelor sau viața veșnică din partea lui Dumnezeu. Prin ele, nici nu-l putem aduce un câștig, nici nu putem plăti datoria păcatelor noastre trecute.¹⁴ După ce am făcut tot ceea ce am fost în stare să facem,

⁸ Rom. 6:23

⁹ Is. 1:16-18; 55:7

¹ Mica 6:8; Evr. 13:21

² Mat. 15:9; Is. 29:13

³ Iac. 2:18,22

⁴ Ps. 116:12,13

⁵ 1 Ioan 2:3,5; 2 Pet. 1:5-11

⁶ Mat. 5:16

⁷ 1 Tim. 6:1; 1 Pet. 2:15; Filip. 1:11

⁸ Efes. 2:10

⁹ Rom. 6:22

¹⁰ Ioan 15:4,5

¹¹ 2 Cor. 3:5; Filip. 2:13

¹² Filip. 2:12; Evr. 6:11,12; Is. 64:7

¹³ Iov 9:2,3; Gal. 5:17; Luca 17:10

¹⁴ Rom. 3:20; Efes. 2:8,9; Rom. 4:6

noi nu am făcut decât ceea ce eram datori, fiind doar niște slujitori nevrednici. Faptele noastre sunt bune pentru că provin de la Duhul Său,¹⁵ și fiind înfăptuite de noi, ele sunt mânjite și amestecate cu atât de multă slăbiciune și imperfecțiune încât ele nu pot rezista în fața severității pedepsei lui Dumnezeu.¹⁶

Paragraful 6. Totuși, pentru că cei credincioși sunt acceptați prin Cristos, și faptele lor bune sunt de asemenea acceptate tot în El.¹⁷ În această viață ele nu sunt acceptate pentru că ar fi în totalitate de necondamnat și fără reproș în ochii lui Dumnezeu, ci pentru că El se uită la ele prin Fiul Său. Lui îi face plăcere să accepte faptele noastre bune, și să răsplătească tot ceea ce este făcut cu sinceritate, chiar dacă faptele au fost însoțite de multă slăbiciune și imperfecțiune.¹⁸

Paragraf 7. Faptele făcute de oamenii neregenerați, deși în ele însele pot fi lucruri pe care Dumnezeu le poruncește și de folos pentru ei sau alții,¹⁹ sunt totuși păcătoase pentru că ele nu provin dintr-o inimă curățită prin credință,²⁰ și nici nu sunt făcute într-o manieră corectă conform Cuvântului,²¹ și nici pentru un scop corect - pentru gloria lui Dumnezeu.²² Aceste fapte nu-L pot mulțumi pe Dumnezeu, și nici nu pot pregăti un om pentru primirea harului din partea lui Dumnezeu.²³ Totuși, neglijarea înfăptuirii lor este și mai păcătoasă și neplăcută înaintea lui Dumnezeu.²⁴

CAP.17 DESPRE PERSEVERAREA SFINȚILOR

Paragraful 1. Aceia pe care Dumnezeu i-a acceptat în Preaiubitul Său, pe care i-a chemat eficace și i-a sfințit prin Duhul, cărora le-a dat prețioasa credință a aleșilor Săi, nu pot cădea total sau definitiv din starea de har, ci vor persevera cu siguranță în aceasta până la sfârșit, și vor fi astfel mântuiți veșnic, pentru că Lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și chemarea făcută. În consecință El continuă să nască și să alimenteze în ei credința, pocăința, dragostea, bucuria, nădejdea, și toate celelalte haruri ale Duhului pentru nemurire.¹ Chiar dacă multe furtuni și șuvoaie vor apare și vor lovi în ei, totuși acestea nu vor fi în stare să-i de-a la o parte de pe temelie și stânca de care au fost fixați prin credință. Cu toate că prin necredință și ispitirile lui Satan, prezența sensibilă a luminii și dragostei lui Dumnezeu din ei, poate fi pentru o vreme acoperită și întunecată,² totuși Dumnezeu rămâne Același, și ei vor fi cu siguranță păstrați de puterea Lui spre mântuire. În ea ei se vor bucura de moștenirea dobândită, fiind săpați pe palmele Lui, iar numele lor fiind scrise în cartea vieții încă din veșnicie.³

¹⁵ Gal. 5:22,23

¹⁶ Is. 64:6; Ps. 43:2

¹⁷ Efes. 1:5; 1 Pet. 1:5

¹⁸ Mat. 25:21,23; Evr. 6:10

¹⁹ 2 Împ. 10:30; 1 Împ. 21:27,29

²⁰ Gen. 4:5; Evr. 11:4,6

²¹ 1 Cor. 13:1

²² Mat. 6:2,5

²³ Amos 5:21,22; Rom. 9:16; Tit 3:5

²⁴ Iov 21:14,15; Mat. 25:41-43

¹ Ioan 10:28,29; Fil. 1:6; 2 Tim. 2:19; 1 Ioan 2:19

² Ps. 89: 31,32; 1 Cor. 11:32

³ Mal. 3:6

Paragraful 2. Această perseverare a sfinților nu depinde de propria lor voință liberă, ci de imuabilitatea decretului alegerii,⁴ care izvorăște din dragostea liberă și neschimbătoare a lui Dumnezeu Tatăl. Ea depinde de eficacitatea meritului și mijlocirii lui Isus Cristos și a unirii credinciosului cu El,⁵ de jurământul lui Dumnezeu,⁶ de rămânerea în ei a Duhului și a sămânței lui Dumnezeu,⁷ și de natura legământului harului.⁸ Din toate acestea se naște atât siguranța, cât și infailibilitatea perseverării lor.

Paragraful 3. Prin ispita lui Satan și a lumii, precum și datorită predominării corupției rămase în ei și a neglijării mijloacelor de păstrare în har, sfinții pot cădea în păcate grave, și pentru o vreme, ei pot chiar continua în ele.⁹ Acest fapt atrage nemulțumirea lui Dumnezeu, Îl întristează pe Duhul Său Cel Sfânt,¹⁰ le afectează harurile și mângâierea.¹¹ Totodată ei își împietresc inima și rănesc conștiința,¹² îi rănesc și-i offensează pe alții, iar toate acestea aduc asupra lor judecata temporară.¹³ Chiar dacă se întâmplă acestea, ei își vor reînnoi pocăința și vor fi păstrați până la sfârșit prin credința în Isus Cristos.¹⁴

CAP.18 DESPRE SIGURANȚA HARULUI ȘI A MÂNTUIRII

Paragraful 1. Cu toate că cei temporar credincioși, cât și ceilalți oameni neregenerați, se pot înșela zadarnic cu speranțe false și presupuneri carnale precum că ar fi mântuiți și în grația lui Dumnezeu, aceste nădejdi false ale lor se vor risipi.¹ Însă cei care cred cu adevărat în Domnul Isus, Îl iubesc sincer, străduindu-se să umble înaintea Lui în toată curăția cugetului, în această viață pot avea certitudinea că sunt în starea de har. Ei se pot bucura în nădejdea gloriei lui Dumnezeu,² nădejde care nu-i va înșela niciodată.³

Paragraful 2. Această siguranță nu este o simplă convingere conjuncturală și probabilă, întemeiată pe o nădejde înșelătoare, ci o asigurare infailibilă a credinței,⁴ bazată pe sângele și dreptatea lui Cristos revelată în Evanghelie.⁵ De asemenea, ea se bazează pe dovezile launtrice ale acelor haruri ale Duhului înspre care sunt făcute promisiunile,⁶ și pe mărturia Duhului înfierii, care mărturisește împreună cu

⁴ Rom. 8:30; 9:11,16

⁵ Rom. 5:9,10; Ioan 14:19

⁶ Evr. 6:17,18

⁷ 1 Ioan 3:9

⁸ Ier. 32:40

⁹ Mat. 26:70,72,74

¹⁰ Is. 64:5,9; Efes. 4:30

¹¹ Ps. 51:10,12

¹² Ps. 32:3,4

¹³ 2 Sam. 12:14

¹⁴ Luc. 22:32,61,62

¹ Iov 8:13,14; Mat. 7:22,23

² 1 Ioan 2:3; 3:14,18,19,21,24; 5:13

³ Rom. 5:2,5

⁴ Evr. 6:11,19

⁵ Evr.6:17,18

⁶ 2 Pet. 1:4,5,10,11

duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.⁷ Rodul acestei siguranțe este păstrarea inimii credinciosului în smerenie și sfințenie.⁸

Paragraful 3. Această siguranță infailibilă nu face parte din esența credinței, căci un credincios adevărat până să o poată dobândi poate aștepta mult timp și se poate lupta cu multe dificultăți.⁹ Totuși, pentru că Duhul îl capacitează să înțeleagă lucrurile pe care i le dă Dumnezeu fără plată, el poate atinge această siguranță fără o revelație extraordinară, ci doar printr-o corectă folosire a mijloacelor necesare obținerii ei.¹⁰ De aceea, este de datoria fiecăruia să-și dea toată silința să-și facă sigură alegerea și chemarea, pentru ca în felul acesta în inima lui să sporească pacea și bucuria în Duhul Sfânt, dragostea și mulțumirea pentru Dumnezeu, precum și tăria și buna dispoziție în îndeplinirea îndatoririlor. Acestea sunt roadele caracteristice acestei siguranțe,¹¹ și nicidecum lucruri care i-ar conduce pe oameni la o trăire imorală.¹²

Paragraful 4. Este posibil ca siguranța mântuirii adevăraților credincioși să fie zdruncinată, diminuată sau întreruptă în diferite feluri. Acest lucru se poate întâmpla prin neglijență în păstrarea ei,¹³ prin cădere în anumite păcate care rănesc conștiința și întristează Duhul,¹⁴ printr-o ispită bruscă și persistentă,¹⁵ prin retragerea luminii Feței lui Dumnezeu, care poate îngădui chiar și pentru cei care se tem de El să umble în întuneric și să nu aibă nicio lumină.¹⁶ Cu toate acestea ei nu sunt niciodată lipsiți de sămânța lui Dumnezeu¹⁷ și viața credinței,¹⁸ de dragostea lui Cristos și a fraților, de sinceritatea inimii și conștiința datoriei. Prin toate acestea și prin lucrarea Duhului, această siguranță poate fi reînviată la timpul potrivit,¹⁹ iar între timp, ei sunt păstrați de a nu ajunge la disperare totală.²⁰

CAP.19 DESPRE LEGEA LUI DUMNEZEU

Paragraful 1. Dumnezeu i-a dat lui Adam o lege universală de ascultare, scrisă în inima lui, și o poruncă particulară de a nu mânca fructul pomului cunoștinței binelui și răului.¹ Prin această lege Dumnezeu l-a obligat atât pe el cât și pe descendenții săi la ascultare personală, totală, precisă și permanentă.² Dumnezeu l-a înzestrat pe Adam cu puterea și abilitatea de a păzi legea, pentru împlinirea ei promițându-i viața, iar pentru încălcarea ei amenințându-l cu moartea.³

⁷ Rom. 8:15,16

⁸ 1 Ioan 3:1-3

⁹ Is. 50:10; Ps. 88; Ps. 77:1-12

¹⁰ 1 Ioan 4:13; Evr. 6:11,12

¹¹ Rom. 5:1,2,5; 14:17; Ps. 119:32

¹² Rom. 6:1,2; Tit 2:11,12,14

¹³ Cânt. 5:2,3,6

¹⁴ Ps. 51:8,12,14

¹⁵ Ps. 116:11; 77:7,8; 31:22

¹⁶ Ps. 30:7

¹⁷ 1 Ioan 3:9

¹⁸ Luc. 22:32

¹⁹ Ps. 42:5,11

²⁰ Plân. 3:26-31

¹ Gen. 1:27; Ecl. 7:29

² Rom. 10:5

³ Gal. 3:10,12

Paragraful 2. Aceeași lege care a fost scrisă prima dată în inima omului, a continuat să fie și după cădere standardul perfect al dreptății.⁴ Scrisă pe două table și prezentată în zece porunci, legea a fost dată de Dumnezeu pe muntele Sinai. Primele patru porunci conțin datoria noastră față de Dumnezeu, iar celelalte șase conțin datoria noastră față de semenii.⁵

Paragraful 3. Pe lângă această lege, numită în mod obișnuit legea morală, i-a făcut plăcere lui Dumnezeu să-i dea poporului Israel și legi ceremoniale. Acestea conțin câteva rânduieli caracteristice, parțial legate de închinare, care îl prefigurează pe Cristos, harurile, acțiunile, suferințele și beneficiile Sale,⁶ și parțial oferind diferite instrucțiuni ale îndatoririlor morale.⁷ Toate legile ceremoniale fiind rânduite doar până la timpul de reformare sunt abrogate și îndepărtate prin Isus Cristos, adevăratul Mesia și singurul legiuitor, Cel care a fost împuternicit de Tatăl pentru acest scop.⁸

Paragraful 4. De asemenea, Dumnezeu a mai dat lui Israel și diferite legi juridice, care și-au pierdut valabilitatea odată cu pierderea de către acest popor a statutului său. Astăzi nu mai este nimeni obligat să le respecte în virtutea acelei instituii, de folosință actuală fiind doar principiile lor generale de dreptate.⁹

Paragraful 5. Legea morală îi obligă la permanentă ascultare de ea pe toți oamenii deopotrivă, atât pe cei justificați cât și pe ceilalți.¹⁰ Cerința ascultării nu este doar cu privire la aspectele conținute în ea, ci de asemenea și cu referință la autoritatea lui Dumnezeu Creatorul, Dătătorul Legii.¹¹ În Evanghelie, această obligație a respectării legii nu este desființată de Cristos, ci dimpotrivă ea este întărită și mai mult.¹²

Paragraful 6. Deși adevărații credincioși nu sunt sub lege ca într-un legământ al faptelor, prin care să fie justificați sau condamnați,¹³ totuși, prin faptul că îi informează despre voia lui Dumnezeu și datoria lor, îi direcționează, și îi determină să umble conform ei, legea ca regulă de viață le este de mare folos lor și altora deopotrivă. De asemenea legea le descoperă corupția păcătoasă a naturii, inimii și vieții lor, astfel încât, prin cercetare de sine, ei să poată ajunge la o mai profundă convingere de păcat, dispreț față de el și smerenie din pricina lui,¹⁴ toate acestea împreună cu o mai clară imagine a nevoii de a-L avea pe Cristos și ascultarea Sa desăvârșită. Prin faptul că interzice păcatul, o altă utilizare a legii pentru cei regenerați este aceea de a le înfrâna corupția. Prin amenințările ei, legea slujește în le arăta ceea ce merită chiar și păcatele lor, și deși sunt eliberați de blestemul și rigoarea ei neabătută, le arată la ce nenorociri se pot aștepta în această viață din cauza săvârșirii lor. Tot astfel, promisiunile legii le arată că Dumnezeu aprobă ascultarea, cât și binecuvântările la care se pot aștepta atunci când o păzesc, dar aceasta nu ca ceva datorat lor de către lege ca legământ al faptelor. Faptul că un

⁴ Rom. 2:14,15

⁵ Deut. 10:4

⁶ Evr. 10:1; Col. 2:17

⁷ 1 Cor. 5:7

⁸ Col. 2:14,16,17; Efes. 2:14,16

⁹ 1 Cor. 9:8-10

¹⁰ Rom. 13:8-10, Iac. 2:8,10-12

¹¹ Iac. 2:10,11

¹² Mat. 5:17-19; Rom. 3:31

¹³ Rom. 6:14; Gal. 2:16; Rom. 8:1; 10:4

¹⁴ Rom. 3:20; 7:7; etc.

om face binele și se abține de la rău, pentru că legea încurajează binele și descurajează răul, nu este dovada că acel om este sub lege și nu este sub har.¹⁵

Paragraful 7. Modurile de raportare la lege menționate anterior nu sunt contrare harului Evangheliei, ci ele se conformează armonios acestuia,¹⁴ pentru că Duhul lui Cristos supune și capacitează voința omului să facă liber și cu bucurie tot ceea ce voia lui Dumnezeu, revelată în lege, cere a fi făcut.¹⁷

CAP. 20 DESPRE EVANGHELIE ȘI EXTINDEREA HARULUI EI

Paragraful 1. Pentru că legământul faptelor a fost încălcat prin păcat, devenind astfel nefolositor pentru viață, l-a făcut plăcere lui Dumnezeu să lanseze promisiunea dăruirii lui Cristos, sămânța femeii, ca mijloc al chemării celor aleși, și al nașterii credinței și pocăinței în ei.¹ În această promisiune Evanghelia a fost revelată în substanța ei, și este în ea însăși eficace pentru convertirea și mântuirea păcătoșilor.²

Paragraful 2 Această promisiune a dăruirii lui Cristos și a mântuirii prin El, este revelată doar de Cuvântul lui Dumnezeu.³ Lucrările creației și cele ale providenței, pe baza revelației generale, nu pot să Îl descopere pe Cristos, sau harul Său, decât cel mult la modul general sau obscur.⁴ De aceea, oamenii lipsiți de revelația Lui făcută prin promisiunea Evangheliei, ar putea fi cu atât mai puțin capabili să ajungă la credința mântuitoare sau la pocăință.⁵

Paragraful 3. Revelarea Evangheliei celor păcătoși, la care se adaugă promisiunile și poruncile de ascultare cerute de aceasta, este făcută în timpuri diferite și în moduri diverse. Cât privește popoarele și persoanele cărora le-a fost dată, revelarea Evangheliei depinde doar de voia suverană și de buna plăcere a lui Dumnezeu.⁶ Ea nu a fost adăugată datorită speranțelor de îmbunătățire a abilităților naturale ale omului, stare la care nimeni nu a ajuns, și nici nu poate ajunge vreodată prin revelația generală primită în absența ei.⁷ De aceea, în ceea ce privește răspândirea sau restrângerea ei, în toate vremurile Evanghelia a fost predicată persoanelor și popoarelor într-o mare diversitate, potrivit sfatului voii lui Dumnezeu.

Paragraful 4. Evanghelia este singurul mijloc exterior de revelare a lui Cristos și a harului mântuitor, și este pe deplin suficientă pentru acest scop. Totuși, pentru ca oamenii morți în păcat să poată fi născuți din nou, aduși la viață și regenerați, pentru producerea în ei a unei noi vieți spirituale, mai este necesară în plus realizarea unei lucrări eficace și irezistibile a Duhului Sfânt asupra întregului suflet.⁸

¹⁵ Rom. 6:12-14; 1 Pet. 3:8-13

¹⁴ Gal. 3:21

¹⁷ Ezec. 36:27

¹ Gen. 3:15

² Apoc. 13:8 ???

³ Rom. 1:17

⁴ Rom. 10:14,15,17

⁵ Prov. 29:18; Is. 25:7; 60:2,3

⁶ Ps. 147:20; Fapt. 16:7

⁷ Rom. 1:18-32

⁸ Ps. 110:3; 1 Cor. 2:14; Efes. 1:19,20

Fără această lucrare, niciun alt mijloc nu va putea realiza convertirea oamenilor la Dumnezeu.⁹

CAP.21 DESPRE LIBERTATEA CREȘTINĂ ȘI LIBERTATEA DE CONȘTIINȚĂ

Paragraful 1. Libertatea pe care Cristos a procurat-o pentru credincioșii aflați sub Evanghelie, constă în eliberarea lor de sub vina păcatului, de sub mânia condamnatoare a lui Dumnezeu, de sub severitatea și blestemul legii.¹ Ei sunt eliberați de această lume rea,² de legătura lui Satan³ și stăpânirea păcatului,⁴ de răul produs de necazuri,⁵ de frica și țepușul morții, de biruința mormântului,⁶ și de condamnarea veșnică.⁷ De asemenea, ei sunt eliberați pentru a avea acces liber la Dumnezeu și pentru a i se supune Lui în ascultare, nu din frică slugarnică,⁸ ci din dragoste filială și din toată inima.⁹ Toate acestea în esența lor erau comune și credincioșilor aflați sub lege.¹⁰ Totuși, prin eliberarea lor de jugul legii ceremoniale la care era supusă biserica iudaică, sub Noul Testament libertatea creștinilor este mărită și mai mult. Această mărire a libertății, față de cea de care sub lege au avut parte în mod obișnuit credincioșii respectivi, se vede prin intrarea cu mai mare îndrăzneală la tronul de har, și într-o mai deplină dăruire a Duhului gratuit a lui Dumnezeu.¹¹

Paragraful 2. Dumnezeu este singurul Domn al conștiinței.¹² El a lăsat această conștiință liberă față de doctrinele și poruncile oamenilor care sunt contrare sau nu sunt conținute în Cuvântul Său.¹³ De aceea, a crede astfel de doctrine, sau a te supune unor astfel de porunci fără a avea îndemnul conștiinței, înseamnă să trădezi adevărata libertate de conștiință.¹⁴ De asemenea, a cere o credință fără rezerve, o ascultare absolută și oarbă, înseamnă să distrugi libertatea de conștiință și rațiunea.¹⁵

Paragraful 3. Cei care sub pretextul libertății creștine practică vreun păcat sau cultivă vreo poftă păcătoasă, pervertind prin aceasta spre propria lor distrugere principalul scop al harului Evangheliei,¹⁶ distrug astfel complet scopul existenței libertății creștine. Acest scop este ca odată ce am fost eliberați din mâinile tuturor vrăjmașilor noștri, să putem sluji Domnului și înaintea Lui fără teamă, în sfințenie și dreptate, în toate zilele vieților noastre.¹⁷

⁹ Ioan 6:44; 2 Cor. 4:4,6

¹ Gal. 3:13

² Gal. 1:4

³ Fapt. 26:18

⁴ Rom. 8:3

⁵ Rom. 8:28

⁶ 1 Cor. 15:54-57

⁷ 2 Tes. 1:10

⁸ Rom. 8:15

⁹ Luca 1:73-75; 1 Ioan 4:18

¹⁰ Gal. 3:9,14

¹¹ Ioan 7:38,39, Evr. 10:19-21

¹² Iac. 4:12; Rom. 14:4

¹³ Fapt. 4:19,29; 1 Cor. 7:23; Mat. 15:9

¹⁴ Col. 2:20,22,23

¹⁵ 1 Cor. 3:5; 2 Cor. 1:24

¹⁶ Rom. 6:1,2

¹⁷ Gal. 5:13; 2 Pet. 2:18,21

CAP. 22

DESPRE ÎNCHINAREA RELIGIOASĂ ȘI ZIUA DE SABAT

Paragraful 1. Revelația generală arată că există un Dumnezeu care are stăpânire și care este suveran peste toate lucrurile. Ea arată că El este drept, bun și făcător de bine tuturor, iar de aceea El trebuie să fie temut, iubit, lăudat, invocat, crezut, și slujit cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea.¹ Cu toate acestea modul acceptabil de închinare înaintea adevăratului Dumnezeu este instituit de El Însuși.² Astfel, pentru a nu I se aduce închinare conform imaginației și dorințelor umane, sau conform sugestiilor lui Satan, sau prin vreo reprezentare vizibilă, sau prin orice alt mod neprescris de Sfintele Scripturi, închinarea este limitată de voia Sa revelată.³

Paragraful 2. Închinarea religioasă trebuie să-i fie adusă lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și numai Lui singur,⁴ nu îngerilor, sfinților sau oricăror alte creaturi.⁵ După cădere, închinarea nu s-a mai putut face fără un mijlocitor,⁶ nici prin vreun alt mijlocitor decât Cristos.⁷

Paragraful 3. Rugăciunea cu mulțumire fiind parte naturală a închinării, este cerută de Dumnezeu tuturor oamenilor.⁸ Pentru a fi acceptată ea trebuie să fie făcută în Numele Fiului,⁹ cu ajutorul Duhului,¹⁰ conform vocii Sale,¹¹ cu discernământ, reverență, smerenie, înflăcărare, credință, dragoste și perseverență, iar în prezența altora, într-o limbă cunoscută.¹²

Paragraful 4. Rugăciunea trebuie făcută pentru lucrurile îngăduite, și pentru toate categoriile de oameni care trăiesc, sau vor trăi în continuare,¹³ dar nu pentru cei morți,¹⁴ nici pentru cei despre care se știe că au săvârșit păcatul care duce la moarte.¹⁵

Paragraful 5. Citirea Scripturilor,¹⁶ predicarea și auzirea Cuvântului lui Dumnezeu,¹⁷ învățarea și sfătuirea reciprocă cu psalmi, imnuri și cântări duhovnicești, cântând Domnului cu mulțumire în inimile noastre,¹⁸ împreună cu administrarea botezului¹⁹ și a Cinei Domnului,²⁰ sunt toate părți ale închinării religioase înaintea lui Dumnezeu. Ele trebuie îndeplinite în ascultare de El, cu

¹ Ier. 10:7; Marcu 12:3

² Deut. 12:32

³ Exod. 20:4-6

⁴ Mat. 4:9,10; Ioan 6:23; Mat. 28:19

⁵ Rom. 1:25; Col. 2:18; Apoc. 19:10

⁶ Ioan 14:6

⁷ 1 Tim. 2:5

⁸ Ps. 95:1-7; 65:2

⁹ Ioan 14:13,14

¹⁰ Rom. 8:26

¹¹ 1 Ioan 5:14

¹² 1 Cor. 14:16,17

¹³ 1 Tim. 2:1,2; 2 Sam. 7:29

¹⁴ 2 Sam. 12:21-23

¹⁵ 1 Ioan 5:16

¹⁶ 1 Tim. 4:13

¹⁷ 2 Tim. 4:2; Luca 8:18

¹⁸ Col. 3:16; Efes. 5:19

¹⁹ Mat. 28:19,20

²⁰ 1 Cor. 11:26

discernământ, credință, reverență, și teamă evlavioasă. În plus, smerirea solemnă cu posturi,²¹ și aducerea de mulțumiri în ocazii speciale, trebuie să fie folosite într-o manieră sfântă și reverențioasă.²²

Paragraful 6. În perioada prezentă de sub Evanghelie, nici rugăciunea, și nicioricare altă parte a închinării religioase, nu devine mai acceptabilă, și nici nu este condiționată de săvârșirea ei către un loc anume sau îndreptarea ei spre acel loc. Închinarea îi trebuie adusă lui Dumnezeu pretutindeni, în duh și în adevăr,²³ privat în familii,²⁴ zilnic,²⁵ și în secret fiecare pentru el însuși.²⁶ Cu atât mai solemn trebuie ținută închinarea în adunările publice, cu cât Dumnezeu prin Cuvântul și providența Sa cheamă la aceasta. Aceste adunări nu trebuiesc neglijate sau părăsite, fie din nepăsare, fie voit.²⁷

Paragraful 7. Așa cum în legea naturii la modul general prin hotărârea lui Dumnezeu, a fost pus deoparte un timp anume, tot astfel prin Cuvântul Său, printr-o poruncă morală afirmativă și perpetuă care-i obligă la ascultare pe toți oamenii în toate vremurile, El a desemnat în mod specific o zi din șapte, un sabbat, care să fie ținut sfânt pentru El.²⁸ Acest sabbat, de la începutul lumii până la învierea lui Cristos a fost ultima zi a săptămânii, iar de la învierea lui Cristos a fost schimbat în prima zi a săptămânii, denumită Ziua Domnului.²⁹ Această zi trebuie urmată până la sfârșitul lumii ca și Sabbat creștin, păzirea ultimei zile a săptămânii fiind abolită.

Paragraful 8. Sabbatul este ținut sfânt pentru Domnul nu doar atunci când oamenii, după o pregătire necesară a inimii lor, și o punere în rânduială prealabilă a treburilor lor obișnuite, au pe parcursul întregii zile o rețineră sfântă de la lucrările, cuvintele și gândurile lor, referitoare la angajamentele și recreațiile lumești,³⁰ ci de asemenea atunci când acest timp este petrecut în exercitarea închinării publice și private, precum și a îndatoririlor necesare și milei.³¹

CAP. 23 DESPRE JURĂMINTELE ȘI LEGĂMINTELE ÎNGĂDUITE

Paragraful 1. Un jurământ îngăduit este o parte a închinării religioase, în care persoana care jură în adevăr, dreptate, și cu discernământ, îl cheamă în mod solemn pe Dumnezeu să fie martor al jurământului său,¹ și judecător al adevărului sau falsității acestuia.²

Paragraful 2. Oamenii pot jura doar pe Numele lui Dumnezeu, iar în această privință el trebuie folosit cu toată teama și reverența sfântă. De aceea, a jura inutil

²¹ Est. 4:16; Ioel 2:12

²² Exod. 15:1-19; Ps. 107

²³ Ioan 4:21; Mal. 1:11; 1 Tim. 2:8

²⁴ Fapt. 10:2

²⁵ Mat. 6:11; Ps. 55:17

²⁶ Mat. 6:6

²⁷ Evr. 10:25; Fapt. 2:42

²⁸ Exod. 20:8

²⁹ 1 Cor. 16:1,2; Fapt. 20:7; Apoc. 1:10

³⁰ Is. 58:13; Neem. 13:15-22

³¹ Mat. 12:1-13

¹ Exod. 20:7; Deut. 10:20; Ier. 4:2

² 2 Cron. 6:22,23

sau pripit folosind acest Nume glorios și înfricoșător, sau a jura pe oricare alt lucru, este un păcat care trebuie detestat.³ Totuși, în probleme și momente de importanță majoră, pentru confirmarea adevărului și încetarea tuturor disputelor, folosirea unui jurământ este justificată de Cuvântul lui Dumnezeu.⁴ Astfel, în situațiile când o autoritate legală solicită un jurământ îngăduit, el trebuie să fie făcut.⁵

Paragraful 3. Oricine face un jurământ justificat de Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să ia cum se cuvine în considerare gravitatea unui astfel de act solemn, iar în el nu trebuie să declare altceva decât știe el că este adevărat. Domnul este mâniat din pricina jurămintelor pripite, false, și inutile, iar din cauza lor țara plânge.⁶

Paragraful 4. Un jurământ trebuie să fie făcut folosind sensul propriu și comun al cuvintelor, fără echivoc sau reținere mentală.⁷

Paragraful 5. Niciun legământ nu trebuie făcut cu o creatură, ci doar cu Dumnezeu. El trebuie făcut și împlinit cu toată grija și credințioșia religioasă.⁸ Legămintele monastice papale de celibat,⁹ de practicare a sărăciei,¹⁰ și de ascultare a anumitor reguli, nu sunt nici pe departe grade de perfecțiune mai înaltă. Ele sunt capcane superstițioase și păcătoase în care niciun creștin nu ar trebui să se încurce singur.¹¹

CAP.24 DESPRE MAGISTRATURA CIVILĂ

Paragraful 1. Dumnezeu, Domnul și Împăratul suprem al întregii lumi, pentru gloria Sa și binele public, a rânduit ca magistrații civili să fie sub autoritatea Lui și să aibă autoritate asupra oamenilor. Pentru împlinirea acestui scop, pentru apărarea și încurajarea celor ce practică binele și pedepsirea făcătorilor de rele, El i-a înzestrat cu puterea sabiei.²²

Paragraful 2. Creștinilor le este permis să accepte și să exercite slujba unui magistrat atunci când sunt chemați la aceasta. În astfel de cazuri este de datoria lor să mențină dreptatea și pacea,² conform legilor sănătoase ale fiecărei țări sau imperiu. Astfel, sub Noul Testament, pentru atingerea acestui scop, în ocazii juste și necesare, ei pot să declare război în legitimitate deplină.³

Paragraful 3. Pentru că magistrații civili au fost așezați de Dumnezeu pentru scopurile menționate anterior, creștinii trebuie să li se supună lor în toate lucrurile permise poruncite de aceștia. Această supunere trebuie să fie în Domnul, nu doar

³ Mat. 5:34,37; Iac. 5:12

⁴ Evr. 6:16; 2 Cor. 1:23

⁵ Neem. 13:25

⁶ Lev. 19:12; Ier. 23:10

⁷ Ps. 24:4

⁸ Ps. 76:11; Gen. 28:20-22

⁹ 1 Cor. 7:2,9

¹⁰ Efes. 4:28

¹¹ Mat. 19:1

²² Rom. 13:1-4

² 2 Sam. 23:3; Ps. 82:3,4

³ Luca 3:14

de teama mâniei lor, ci și datorită îndemnului conștiinței.⁴ Pentru împărați și pentru toți cei investiți cu autoritate, noi trebuie să facem rugăciuni și mijlociri, pentru ca sub conducerea lor să putem trăi o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cinstea.⁵

CAP. 25 DESPRE CĂSĂTORIE

Paragraful 1. Căsătoria trebuie să fie făcută doar între un bărbat și o femeie. Nu este îngăduit ca în același timp, un bărbat să aibă mai multe soții, și nicio femeie să aibă mai mulți soți.²³

Paragraful 2. Căsătoria a fost rânduită pentru ajutorul reciproc dintre soț și soție,² pentru înmulțirea umanității într-o manieră legitimă,³ și pentru prevenirea necurăției.⁴

Paragraful 3. Le este îngăduit să se căsătorească tuturor oamenilor care pot să-și dea consimțământul cu discernământ.⁵ Totuși, este de datoria creștinilor să se căsătorească în Domnul.⁶ De aceea, cei care țin adevărata credință nu ar trebui să se căsătorească cu necredincioșii sau idolatrii. De asemenea, pentru cei evlavioși căsătoria cu cei care duc o viață rea sau susțin erezii condamnabile, este un jug nepotrivit.⁷

Paragraful 4. Căsătoria nu trebuie să aibă loc în cadrul legăturilor de sânge sau rudenie interzise de Cuvânt.⁸ Atunci când apar astfel de căsătorii incestuoase, ele nu pot fi validate de nicio lege omenească sau consimțământ al părților pentru ca astfel acele persoane să poată trăi împreună ca soț și soție.⁹

CAP. 26 DESPRE BISERICĂ

Paragraful 1. Biserica catolică sau universală, cu referință la lucrarea internă a Duhului și adevărul harului, poate fi numită nevăzută. Ea constă din numărul complet al celor aleși, care au fost, sunt sau vor fi adunați într-unul, sub Cristos, Capul Bisericii. Ea este soția, trupul, plinătatea Celui care umple totul în toți.²⁴

Paragraful 2. Toate persoanele din întreaga lume, care mărturisesc credința Evangheliei, și prin Cristos, supunerea față de Dumnezeu conform acesteia, și care nu își distrug mărturia printr-o trăire nesfântă sau prin erori care subminează

⁴ Rom. 13:5-7; 1 Pet. 2:17

⁵ 1 Tim. 2:1,2

²³ Gen. 2:24; Mal. 2:15; Mat. 19:5,6

² Gen. 2:18

³ Gen. 1:28

⁴ 1 Cor. 7:2,9

⁵ Evr. 13:4; 1 Tim. 4:3

⁶ 1 Cor. 7:39

⁷ Neem. 13:25-27

⁸ Lev. 18

⁹ Marcu 6:18; 1 Cor. 5:1

²⁴ Evr.12:23; Col. 1:18; Efes. 1:10,22,23; 5:23,27,32

temelia credinței, pot fi numiți sfinți văzuți.² Toate bisericile locale ar trebui constituite din astfel de persoane.³

Paragraful 3. Chiar și cele mai curate biserici de sub ceruri sunt supuse impurității și erorii.⁴ Unele biserici au degenerat atât de mult încât, din biserici ale lui Cristos, au devenit sinagogi ale lui Satan.⁵ Cu toate acestea, Cristos a avut în lumea aceasta, și va avea până la sfârșitul ei, o Împărăție a celor care cred în El și mărturisesc Numele Lui.⁶

Paragraful 4. Domnul Isus Cristos este Capul Bisericii, în El, prin hotărârea Tatălui, fiind investită într-o manieră absolută și suverană toată puterea de a chema, institui, porunci sau conduce în biserică.⁷ Papa de la Roma nu poate fi capul Bisericii în niciun sens anume, ci dimpotrivă el este anticristul, acel om al păcatului, fiul pierzării, care se înalță pe el însuși în Biserică împotriva lui Cristos, și mai presus de tot ce se numește Dumnezeu. Pe el Domnul îl va distruge cu strălucirea venirii Sale.⁸

Paragraful 5. În exercitarea puterii încredințate Lui, Domnul Isus, prin lucrarea Cuvântului, și prin Duhul Său, cheamă din lume la El pe aceia pe care Tatăl i-a dat,⁹ pentru ca ei să poată trăi înaintea Lui în toate căile ascultării pe care le-a prescris prin cuvântul Său.¹⁰ Aceștia astfel chemați, pentru zidirea lor reciprocă și pentru îndeplinirea cuvenită a închinării publice cerute de El în lume, El le poruncește să umble împreună în adunări speciale, numite biserici.¹¹

Paragraful 6. Membrii acestor biserici prin chemarea divină sunt numiți sfinți. Ei își manifestă și își evidențiază în mod vizibil ascultarea lor față de chemarea lui Cristos, atât prin mărturisire cât și prin umblare.¹² Ei consimt de bună voie să umble împreună în credință conform hotărârii lui Cristos, dându-se pe ei înșiși Domnului și dându-se unul celuilalt prin voia lui Dumnezeu, în supunere declarată față de rânduielile Evangheliei.¹³

Paragraful 7. Fiecăreia dintre aceste biserici adunate astfel, conform vocii Sale exprimate în Cuvântul Său, El i-a dat toată puterea și autoritatea necesară menținerii acelei forme de închinare și disciplină instituită de El pentru ele, împreună cu poruncile și regulile necesare pentru exercitarea și îndeplinirea potrivită și dreaptă a acestei puteri.¹⁴

Paragraful 8. O biserică locală, adunată și pe deplin organizată conform gândului lui Cristos, este compusă din slujitori și membri. Slujitorii rânduiți de Cristos să fie aleși și puși deoparte de biserică (chemată și întrunită pentru aceasta) pentru

² 1 Cor. 1:2; Fapt. 11:26

³ Rom. 1:7; Efes. 1:20-22

⁴ 1 Cor. 5; Apoc. 2,3

⁵ Apoc. 18:2; 2 Tes. 2:11,12

⁶ Mat. 16:18; Ps. 72:17; 102:28; Apoc. 12:17

⁷ Col. 1:18; Mat. 28:18-20; Efes. 4:11,12

⁸ 2 Tes. 2:2-9

⁹ Ioan 10:16; Ioan 12:32

¹⁰ Mat. 28:20

¹¹ Mat. 18:15-20

¹² Rom. 1:7; 1 Cor. 1:2

¹³ Fapt. 2:41,42; 5:13,14; 2 Cor. 9:13

¹⁴ Mat. 18:17,18; 1 Cor. 5:4,5; 5:13; 2 Cor. 2:6-8

administrarea specială a actelor de cult și exercitarea autorității sau îndeplinirea îndatoririi, sunt episcopii sau bătrânii (prezbiterii n.tr.), și diaconii.¹⁵ Aceste slujbe încredințate lor, și la care El i-a chemat, trebuie continuate până la sfârșitul lumii.

Paragraful 9. Modul rânduit de Cristos într-o biserică pentru chemarea oricărei persoane, pregătită și înzestrată de Duhul Sfânt, la slujba de episcop sau bătrân (prezbiter), este aceea a alegerii sale prin sufragiul comun al bisericii respective.¹⁶ El trebuie pus deoparte prin post și rugăciune, cu punerea mâinilor grupului de prezbiteri al bisericii, dacă există deja unul constituit.¹⁷ În mod similar, un diacon este ales tot prin vot, punere deoparte și rugăciune, și punerea mâinilor.¹⁸

Paragraful 10. Lucrarea pastorilor este aceea de a arăta preocupare constantă slujirii lui Cristos în bisericile Sale, în slujirea Cuvântului și rugăciune, veghind asupra sufletelor oamenilor, ca unii care vor da socoteală de ele înaintea Lui.¹⁹ Este de datoria bisericilor pe care aceștia le slujesc, nu doar să le arate tot respectul cuvenit, ci în măsura posibilităților lor, să le facă parte și lor din toate bunurile²⁰ astfel încât, slujitorii să poată avea un trai liniștit fără a fi nevoiți să se implice în activitățile seculare,²¹ și pentru a fi capabili să arate ospitalitate față de alții.²² Acest lucru este cerut de însăși legea naturii, precum și de porunca directă a Domnului Isus, care a rânduit ca cei care predică Evanghelia, să trăiască din Evanghelie.²³

Paragraful 11. Deși este de datoria episcopilor sau pastorilor bisericilor, în virtutea slujbei lor, să fie gata oricând de predicarea Cuvântului, totuși, lucrarea predicării Cuvântului nu este în mod special limitată doar la aceștia. De asemenea, dacă sunt pregătiți și înzestrați de către Duhul Sfânt pentru aceasta, și sunt aprobați și chemați de biserică, și alții pot și trebuie să facă această lucrare.²⁴

Paragraful 12. După cum toți credincioșii sunt obligați să se alăture unei biserici locale, atunci când, și acolo unde, au această posibilitate, astfel încât toți sunt făcuți părtași privilegiilor unei biserici, tot așa ei sunt deopotrivă și sub restricțiile și conducerea acesteia, conform rânduielii lui Cristos.²⁵

Paragraful 13. Niciun membru al bisericii, față de care un alt membru a greșit, chiar și după ce și-a îndeplinit datoria lui față de persoana care l-a ofensat, nu trebuie să tulbure ordinea bisericii, să absenteze de la adunările bisericii sau de la administrarea actelor de cult, pe considerentul unei astfel de ofense aduse de oricare din membrii bisericii sale. Bazându-se pe Cristos, el trebuie să aștepte până la luarea ulterioară a unei măsuri de către biserică.²⁶

¹⁵ Fapt. 20:17,28; Fil. 1:1

¹⁶ Fapt. 14:23

¹⁷ 1 Tim. 4:14

¹⁸ Fapt. 6:3,5,6

¹⁹ Fapt. 6:4; Evr. 13:17

²⁰ 1 Tim. 5:17,18; Gal. 6:6,7

²¹ 2 Tim. 2:4

²² 1 Tim. 3:2

²³ 1 Cor. 9:6-14

²⁴ Fapt. 11:19-21; 1 Pet. 4:10,11

²⁵ 1 Tes. 5:14; 2 Tes. 3:6,14,15

²⁶ Mat. 18:15-17; Efes. 4:2,3

Paragraful 14. Toți membrii unei biserici locale sunt obligați să se roage continuu pentru binele și prosperitatea tuturor bisericilor lui Cristos din orice loc,²⁷ și să-i susțină pe toți ceilalți credincioși în toate situațiile, în măsura poziției și chemărilor lor, prin exercitarea darurilor și harurilor lor. Tot astfel bisericile, atunci când sunt plantate prin providența lui Dumnezeu, pentru a se bucura de ocazia și avantajele acestei *providențe*, trebuie să mențină între ele comuniunea, pentru pacea lor, sporirea dragostei și zidire reciprocă.²⁸

Paragraful 15. Este conform gândului lui Cristos ca mai multe biserici care sunt în părtășie una cu cealaltă, prin reprezentanții ei, să se întâlnească în cazul dificultăților sau diferențelor în aspectele doctrinare sau în cele de organizare care privesc pacea, unitatea și zidirea fie a bisericilor în general sau a unei singure biserici, sau fie când un membru sau mai mulți membri ai unei biserici sunt răniți, în sau prin, luarea unor măsuri care nu sunt în acord cu adevărul și rânduiala. Acești reprezentanți trebuie să analizeze și să-și dea sfatul lor în sau cu, privire la problema aflată în diferend, și mai apoi să raporteze rezultatul lor tuturor bisericilor implicate.²⁹ Cu toate acestea, acești reprezentanți adunați astfel nu sunt împuterniciți cu nicio așa-numită putere bisericească, nici cu vreo jurisdicție asupra bisericilor însele, prin care fie să poată exercita vreo interdicție asupra unei biserici sau persoane, fie să poată impune hotărârea lor asupra bisericilor sau slujitorilor.³⁰

CAP. 27 DESPRE COMUNIUNEA SFINȚILOR

Paragraful 1. Toți sfinții care sunt uniți cu Isus Cristos, Capul lor, prin Duhul Său și prin credință, chiar dacă nu devin una și aceeași persoană cu El, au părtășie în harurile, suferințele, moartea, învierea și gloria Sa.¹ Prin faptul că sunt uniți unul cu celălalt în dragoste, sfinții au comuniune în darurile și harurile fiecăruia.² Ei sunt obligați să îndeplinească aceste îndatoriri, public și privat, într-un mod ordonat, pentru promovarea atât în omul dinlăuntru cât și în cel din afară a binelui lor reciproc.³

Paragraful 2. Cei care mărturisesc că sunt sfinți trebuie să mențină o părtășie și comuniune sfântă în închinarea înaintea lui Dumnezeu, și în îndeplinirea acelor slujbe spirituale care duc la zidirea lor reciprocă.⁴ De asemenea, în lucrurile exterioare ei trebuie să-și poarte sarcinile unul celuilalt în măsura diferitelor lor abilități și necesități.⁵ Conform regulei Evangheliei, această formă de comuniune cu toate că se aplică în mod special relațiilor sfinților cu familia⁶ sau cu biserica,⁷ în măsura în care Dumnezeu oferă anumite posibilități, ea trebuie extinsă la întreaga familie a credincioșilor, la toți cei care în vreun loc cheamă Numele Domnului Isus. Cu toate acestea, comuniunea unuia cu celălalt în calitate de sfinți, nu poate lua

²⁷ Efes. 6:18; Ps.122:6

²⁸ Rom. 16:1,2; 3 Ioan 8-10

²⁹ Fapt. 15:2,4,6,22,23,25

³⁰ 2 Cor. 1:24; 1 Ioan 4:1

¹ 1 Ioan 1:3; Ioan 1:16; Fil. 3:10; Rom. 6:5,6

² Efes. 4:15,16; 1 Cor. 12:7; 3:21-23

³ 1 Tes. 5:11,14; Rom. 1:12; 1 Ioan 3:17,18; Gal. 6:10

⁴ Evr. 10:24,25; 3:12,13

⁵ Fapt. 11:29,30

⁶ Efes. 6:4

⁷ 1 Cor. 12:14-27

sau încălca titlul și dreptul de proprietate pe care îl are fiecare om asupra bunurilor și posesiunilor lui.⁸

CAP. 28 DESPRE BOTEZ ȘI CINA DOMNULUI

Paragraful 1. Botezul și Cina Domnului sunt acte de cult instituite explicit și suveran de către Domnul Isus, singurul dătător al legii. Ele au fost stabilite pentru a fi continuate în Biserica Sa până la sfârșitul lumii.¹

Paragraful 2. Aceste rânduieli sfinte trebuie administrate doar de cei care sunt calificați și chemați la aceasta, conform însărcinării lui Cristos.²

CAP. 29 DESPRE BOTEZ

Paragraful 1. Botezul este un act de cult al Noului Testament rânduit de Isus Cristos. El este pentru cel care se botează un semn al părtășiei lui cu Cristos în moartea și învierea Lui. De asemenea el este un semn al altoirii lui în El,³ al iertării păcatelor,⁴ și al renunțării de sine pentru Dumnezeu, prin Isus Cristos, pentru a trăi și umbla într-o nouă viață.⁵

Paragraful 2. Singurii candidați potriviți pentru acest act de cult sunt aceia care dovedesc pocăință față de Dumnezeu, credință în Domnul nostru Isus Cristos, și ascultare de El.⁶

Paragraful 3. Elementul exterior folosit în acest act de cult este apa, în care candidatul este botezat în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.⁷

Paragraful 4. Pentru administrarea corectă a acestui act de cult este necesară imersiunea, sau scufundarea persoanei în apă.⁸

CAP.30 DESPRE CINA DOMNULUI

Paragraful 1. Cina Domnului Isus a fost instituită de El în seara în care a fost vândut, cu scopul de a fi ținută în bisericile Sale până la sfârșitul lumii, ca o continuă aducere aminte și prezentare în fața întregii lumi a sacrificiului Său în moartea Sa.¹ De asemenea, Cina a fost instituită pentru confirmarea credinței

⁸ Fapt. 5:4; Efes. 4:28

¹ Mat. 28:19,20; 1 Cor. 11:26

² Mat. 28:19; 1 Cor. 4:1

³ Rom. 6:3-5; Col. 2:12; Gal. 3:27

⁴ Marcu 1:4; Fapt. 22:16

⁵ Rom. 6:4

⁶ Marcu 16:16; Fapt. 8:36,37; 2:41; 8:12; 18:8

⁷ Mat. 28:19,20; Fapt.8:38

⁸ Mat. 3:16; Ioan 3:23

¹ 1 Cor. 11:23-26

credincioșilor în toate beneficiile care decurg din jertfa Lui, pentru hrănirea lor spirituală și creșterea în El, precum și pentru angajamentul lor viitor față de toate îndatoririle pe care ei le au față de El. Cina Domnului mai este o legătură și o garanție a comuniunii lor cu El, și a unora cu ceilalți.²

Paragraful 2. În acest act de cult Cristos nu este jertfit Tatălui Său, și nu este săvârșită niciun fel de jertfă pentru iertarea păcatelor celor vii sau morți, ci doar se comemorează acea jertfire de Sine de pe cruce, adusă prin El Însuși, odată pentru totdeauna.³ Ea este un prinos spiritual al tuturor laudelor aduse lui Dumnezeu pentru această jertfă.⁴ Astfel jertfa papală, așa numita mesă, este cea mai abominabilă injurie adusă jertfei de Sine a lui Cristos, singura ispășire pentru toate păcatele celor aleși.

Paragraful 3. Pentru acest act de cult Domnul Isus a rânduit ca slujitorii Săi să se roage și să binecuvinteze elementele, pâinea și vinul, și în felul acesta să le pună deoparte de la o întrebuințare obișnuită, la una sfântă. Ei trebuie să ia pâinea și să o frângă, apoi să ia paharul, și să ofere ambele elemente celor care se împărtășesc, în timp ce și ei se împărtășesc din ele.⁵

Paragraful 4. Refuzul de a da paharul cu vin poporului, închinarea în fața elementelor, înălțarea, sau purtarea lor spre adorare, și păstrarea lor pentru orice pretinsă întrebuințare religioasă, sunt toate contrare naturii acestui act de cult și modului instituit de către Cristos.⁶

Paragraful 5. Elementele vizibile ale acestui act de cult, puse deoparte așa cum se cuvine pentru întrebuințarea rânduită de Cristos, sunt într-o astfel de relație cu El crucificat încât, într-un sens adevărat deși în termeni folosiți figurat, ele poartă denumirea lucrurilor pe care le reprezintă, și anume, trupul și sângele lui Cristos.⁷ Cu toate acestea în substanța și natura lor ele rămân în realitate doar pâine și vin, așa cum au fost anterior.⁸

Paragraful 6. Doctrina care susține o transformare a substanței pâinii și vinului în substanța trupului și sângelui lui Cristos, prin consacrarea unui preot sau prin oricare alt mijloc, numită în mod obișnuit transubstanțiere, este în contradicție nu doar cu Scriptura,⁹ ci și cu bunul simț și rațiunea. Ea răstoarnă natura actului de cult, și a fost, și continuă să fie cauza multor superstiții și a unor grosolane idolatrii.¹⁰

Paragraful 7. Cei care cu vrednicie participă în exterior la elementele vizibile ale acestui act de cult, o fac de asemenea și lăuntric. Prin credință, cu adevărat și în mod real, ei primesc și se hrănesc cu Cristos cel răstignit, împreună cu toate beneficiile care decurg din moartea Sa, totuși nu în carne și nu trupește, ci spiritual. Astfel la Cina Domnului trupul și sângele lui Cristos nu sunt prezente credinței celor

² 1 Cor. 10:16,17,21

³ Evr. 9:25,26,28

⁴ 1 Cor. 11:24; Mat. 26:26,27

⁵ 1 Cor. 11:23-26, etc.

⁶ Mat. 26:26-28; 15:9; Exod 20:4,5

⁷ 1 Cor. 11:27

⁸ 1 Cor. 11:26-28

⁹ Fapt. 3:21; Luca 14:6,39

¹⁰ 1 Cor. 11:24,25

credincioși trupește sau carnal, ci spiritual, tot așa cum elementele însele sunt prezente simțurilor lor naturale exterioare.¹¹

Paragraful 8. Întrucât toate persoanele ignorante și neevlavioase nu sunt capabile de a se bucura de comuniunea cu Cristos, tot astfel ele nu sunt vrednice să participe la Masa Domnului. Atâta timp cât rămân în această stare ele nu pot să fie admise, sau să se împărtășească cu aceste sfinte taine, fără a săvârși un mare păcat împotriva Lui.¹² Căci, oricine se va împărtăși în chip nevrednic, este vinovat de trupul și sângele Domnului și își mănâncă și bea osânda lui însuși.¹³

CAP. 31 DESPRE STAREA OMULUI DUPĂ MOARTE ȘI ÎNVIEREA MORTILOR

Paragraful 1. După moarte trupurile oamenilor se întorc în țărână și putrezesc,¹ dar sufletele lor, care nici nu mor nici nu dorm, având subzistență nemuritoare, se întorc imediat la Dumnezeu care le-a dat.² Sufletele celor drepti devin atunci desăvârșite în sfințenie și sunt primite în paradis, unde sunt împreună cu Cristos, și privesc fața lui Dumnezeu în lumină și glorie așteptând deplina răscumpărare a trupurilor lor.³ Sufletele celor răi sunt aruncate în iad, unde rămân în chinuri și întuneric total, fiind păstrate pentru judecata din Ziua cea mare.⁴ Pentru sufletele separate de trupurile lor, în afara acestor două locuri Scriptura nu mai recunoaște existența unui alt loc.

Paragraful 2. În Ziua cea din urmă, acei sfinți care vor fi găsiți în viață nu vor adormi, ci vor fi schimbați.⁵ Toți cei morți vor fi înviați în aceleași trupuri, și nu în altele.⁶ Aceste trupuri, deși cu calități diferite, vor fi unite din nou cu sufletele lor pentru totdeauna.⁷

Paragraful 3. Trupurile celor nedrepti, prin puterea lui Cristos, vor fi înviate pentru necinstire. Trupurile celor drepti, prin Duhul Său, vor fi înviate pentru cinstire și vor fi făcute asemenea gloriosului Său trup.⁸

CAP. 32 DESPRE JUDECATA FINALĂ

Paragraful 1. Dumnezeu a rânduit o zi în care El va judeca lumea în dreptate, prin Isus Cristos,¹ căruia Tatăl i-a dat toată puterea și judecata. În acea zi nu vor fi

¹¹ 1 Cor. 10:16; 11:23-26

¹² 2 Cor. 6:14,15

¹³ 1 Cor. 11:29; Mat. 7:6

¹ Gen. 3:19; Fapt. 13:36

² Ecl. 12:7

³ Luca 23:43; 2 Cor. 5:1,6,8; Filip. 1:23; Evr. 12:23

⁴ Iuda 6,7; 1 Pet. 3:19; Luca 16:23,24

⁵ 1 Cor. 15:51,52; 1 Tes. 4:17

⁶ Iov 19:26,27

⁷ 1 Cor. 15:42,43

⁸ Fapt. 24:15; Ioan 5:28,29; Filip. 3:21

¹ Fapt. 17:31; Ioan 5:22,27

judecați doar îngerii apostazi,² ci și toate persoanele care au trăit pe pământ. Acestea se vor înfățișa înaintea scaunului de judecată a lui Cristos, ca să dea socoteală de gândurile, cuvintele și faptele lor, și să primească răsplata conform cu ceea ce au făcut pe când trăiau în trup, fie bine sau rău.³

Paragraful 2. Dumnezeu a hotărât această zi pentru manifestarea gloriei îndurării Sale, prin mântuirea veșnică a celor aleși, precum și pentru gloria dreptății Sale, prin condamnarea veșnică a celor respinși, adică a celor răi și neascultători.⁴ Atunci cei drepti vor merge în viața veșnică, și vor primi plinătatea bucuriei și gloriei împreună cu răsplătirile veșnice, în prezența Domnului. Cei răi, care nu îl cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelia Domnului Isus Cristos, vor fi aruncați în chinurile veșnice,⁵ și vor fi pedepsiți cu îndepărtare veșnică din prezența Domnului, și de la gloria puterii Lui.⁶

Paragraful 3. Pentru a-i opri pe toți oamenii de la păcat,⁷ și pentru o mai mare mângâiere în încercări a celor evlavioși,⁸ Cristos dorește ca noi să fim pe deplin convinși că va fi o zi a judecății. Pentru același motiv El a păstrat necunoscută oamenilor data acestei zile, pentru ca ei să se poată debarasa de orice siguranță firească, să vegheze permanent întrucât nu știu la ce oră va veni Domnul,⁹ și să fie totdeauna pregătiți să spună: „Vino Doamne Isuse, Vino curând! Amin”¹⁰

² 1 Cor. 6:3, Iuda 6

³ 2 Cor. 5:10; Ecl. 12:14; Mat. 12:36; Rom. 14:10,12; Mat. 25:32-46

⁴ Rom. 9:22,23

⁵ Mat. 25:21,34; 2 Tim. 4:8

⁶ Mat. 25:46; Marcu 9:48; 2 Tes. 1:7-10

⁷ 2 Cor. 5:10,11

⁸ 2 Tes. 1:5-7

⁹ Marcu 13:35-37; Luca 12:35-40

¹⁰ Apoc. 22:20

DECLARAȚIA DE ÎNCHEIERE ȘI SEMNATARI

Noi, SLUJITORII și REPRESENTANȚII a o sută de BISERICI BOTEZATE, din Anglia și Țara Galilor (negând arminianismul), fiind întruniți în Londra, din ziua a treia a lunii a șaptea până în ziua a unsprezecea a aceleiași luni, 1689, pentru a analiza câteva lucruri care pot fi pentru gloria lui Dumnezeu, și binele acestor adunări, am considerat (pentru mulțumirea tuturor celorlalți creștini care se deosebesc de noi în privința botezului) să recomandăm pentru lectura lor atentă mărturisirea credinței noastre, mărturisire pe care o avem, și care conține doctrina credinței și practicii noastre. Dorim de asemenea ca membrii bisericilor noastre să beneficieze și ei de aceasta.

Hansard Knollys, Pastor, Broken Wharf, London
 William Kiffin, Pastor, Devonshire-square, London
 John Harris, Pastor, Joiner's Hall, London
 William Collins, Pastor, Petty France, London
 Hurcules Collins, Pastor, Wapping, London
 Robert Steed, Pastor, Broken Wharf, London
 Leonard Harison, Pastor, Limehouse, London
 George Barret, Pastor, Mile End Green, London
 Isaac Lamb, Pastor, Pennington-street, London
 Richard Adams, Slujitor, Shad Thames, Southwark
 Benjamin Keach, Pastor, Horse-lie-down, Southwark
 Andrew Gifford, Pastor, Bristol, Fryars, Som. & Glouc.
 Thomas Vaux, Pastor, Broadmead, Som. & Glouc.
 Thomas Winnel, Pastor, Taunton, Som. & Glouc.
 James Hitt, Predicator, Dalwood, Dorset
 Richard Tidmarsh, Slujitor, Oxford City, Oxon
 William Facey, Pastor, Reading, Berks
 Samuel Buttall, Slujitor, Plymouth, Devon
 Christopher Price, Slujitor, Abergayenny, Monmouth
 Daniel Finch, Slujitor, Kingsworth, Herts
 John Ball, Slujitor, Tiverton, Devon
 Edmond White, Pastor, Evershall, Bedford
 William Prichard, Pastor, Blaenau, Monmouth
 Paul Fruin, Slujitor, Warwick, Warwick
 Richard Ring, Pastor, Southampton, Hants
 John Tomkins, Slujitor, Abingdon, Berks
 Toby Willes, Pastor, Bridgewater, Somerset
 John Carter, Pastor, Steventon, Bedford
 James Webb, Pastor, Devizes, Wilts
 Richars Sutton, Pastor, Tring, Herts
 Robert Knight, Pastor, Stukeley, Bucks
 Edwards Price, Pastor, Hereford City, Hereford
 William Phipps, Pastor, Exon, Devon
 William Hawkins, Pastor, Dimmock, Gloucester
 Samuel Ewer, Pastor, Hemstead, Hearts
 Edward Man, Pastor, Houndsditch, London
 Charles Archer, Pastor, Hock-Norton, Oxon

În numele întregii adunări